

AÇI ve USTA

KAZAN

Arkasında cezaevinin kapısı gürültüyle kapanıp, dı arı çıktı ında ba mın üstünde kara bulutlar dola ıyordu. Her an bir boran patlamak üzereydi. Elinde siyah bir çanta vardı. Hızla yola do ru yürüdü ve gelen taksiye i aret etti. Önünde duran arabaya arka kapıdan binerek, keli görünen oföre;

- Otogara sür! Dedi.

Hareket eden taksi, yo un stanbul trafi ine katılırken, adam dü ünceliydi. Ya mur ba lamı , damlalar aracın tavanını döverken, görü ü engellenen oför cam sileceklerini çalı tırmı tı. Kesif ya mur yol takibini engelliyor, taksi ister istemez yava lıyordu. Acelesi olan adam:

-Biraz hızlan. Diye, öneriyordu.

Arkada oturan adamın ses tonunda gizli bir saldırganlık oförü tedirgin etmi , onu aldı na pi man olma a ba lamı tı. Her eye ra men, esnafılık hatırına, yatı tırıcı bir tonla adama cevaben;

-Anlıyorum, aceleniz olmalı, fakat yolun durumunu görüyorsunuz A abey.

-Ben onu bunu bilmem arkada , sana hızlan dedim, paranı hak etmek istiyorsan söyleneni yaparsın!

oförü bir tela , bir korku sarıyor, bütün uzuvları adeta uyu ma a ba lıyordu. Kendini zoraki tutarak;

-Siz merak etmeyin beyefendi, zamanında varırız otogara. Diyordu. Di lerinin arasından yılan tıslaması gibi bir tonla konu an adam:

-Bana maval okuyaca ına, gaza bas ebleh herif!

oför içinden dualar okuyor, kazasız belasız evine, bekleyen çocuklarına kavu mayı diliyordu. ster istemez gaza yüklenirken;

-Tamam efendim, lütfen sinirlenmeyin, hemen hızlanıyorum.

Arkasında oturan, asabi suratlı adamı dikiz aynasında inceleyen

oförü yo un bir korku sarmı tı. Adam uzun boylu, orta ya lı ve bıyıklıydı. Ka ve çenesinde eskiden kalma iki yara izi vardı. Kahverengi gözlerinde gizli bir öfke okunuyordu. Çatacak birini arıyor gibiydi. Bereket versin, gidilecek yer ehir içiydi. Bu yolcuyla ücra bir yola asla gidemezdi. Adam yanındaki çantayı araladı ında oför ürperdi. çinden uzun namlulu bir 44lük çıkarmı , fi ek dolu topu kontrol ettikten sonra kemerine sokmu tu. Sonra ucunda susturucu takılı bir Brovning çıkarmı tı. arjörü bakıp, dolu silahı öteki yanına sokmu tu. oför, dili tutulmu çasına onu izlerken, kaza yapmamak için azami dikkatle direksiyona sarılıyordu. Neyse ki, ya murun kesafeti azalmı tı.

Adam ensesinden seslenerek:

- u ilerde, yandaki trafonun önünde dur. Ha, bu arada, borcum ne? Diye soruyordu.

oför bunu duyunca o kadar sevinip, rahatlamı tı ki:

-Yok efendim, borcunuz falan yok. çerden yeni çıktınız sanırım, bu da bizden olsun.

-Olmaz, sen miktarı söyle, gerisini kurcalama, tamam mı?

-Tamam a abey, üç milyon verirsen yeter.

Adam elini ceketinin yan cebine uzatmı ve oradan çıkardı ı bir deste para içinden üç milyonu seçip, oföre uzatmı tı. Bu arada i aret edilen yere varılıp, duran taksiden inen adam, az ilerde bekleyen gri renkli bir BMW 525i' ye binmi ti. BMW' yi kullanan genç kadın hemen gaz verip, hareket etmi ti.

Taksi oförü bu olaydan sa selim kurtuldu una ükrediyordu.

Oradan ayrılmak üzere hareket edece i sırada arabaya yakla an kara pardösülü bir adam, arka kapıyı açarak içeriye girmi , cebinden çıkardı ı bir kimlik kartını acele gösterip, cebine sokarken de:

- Ben emniyet mensubuyum, hemen u giden arabayı takibe geç! Diye emretmi ti.

oför duyduklarına inanamamı , bir an a kın, yeni binenin yüzüne bakakalmı tı. Fakat o kızarak:

-Ne bön bön bakıyorsun be adam, bak gözden kaybediyoruz onları,

abuk, takip et u gri Ford'u!

Bir anda gaza basan oför, keskin bir takibe ba lıyordu. Fakat önde giden araç çok seriydi. Ona yeti mek kolay de ildi. oför emniyet mensubuna dönerek:

-Kim bu adam, neden onu takip etmek istedi inizi sorabilir miyim memur bey?

- Hayır, sen i ini yap, ona yeti ve gözden kaybetme, bu yeter.

-Bana kalırsa tehlikeli birine benziyor.

-Sen kimden bahsediyorsun Tanrı a kına?

-Öndeki araca binen adamdan tabii ki, siz ne sandınız?

-Çattık yav, ne adamı karde im, sen i ine bak, gerisini bana bırak dedim, fazla soru sorma ve yola dikkat et.

-Tamam a abey, anladık. Anla ılan, bu gün bizi adam yerine koyan çıkmayacak. Onu yitirdik sizi bulduk vallahi.

-Sen, o, derken kimi kast ettin?

-Öndeki arabaya binmi olan silahlı adamdan bahsediyorum, onu takip etmemi emretmediniz mi az önce bayım?

-Ne silahlısı be adam, o dedi in içerden az önce çıktı!

-Do ru,onu cezaevinin önünden alıp, buraya kadar getirdim ve ta ıdı ı silahları da gözümle gördüm.

-Deme ya, olmaz böyle ey. Sakın yanılmı olmayasın?

-Yok a abey, eminim ne gördü ümden. Adam silahları bir çantada ta ıyordu. Biri toplu, di eri arjörlü. Üstelik ikisi de büyük kalibre.

-Peki, ya adam mahkum de ilse? Sonra e kali nasıldı, onu tarif edebilir misin?

-Ondan emin de ilim tabi, ama bana öyle geldi. E kaline gelince; uzun boylu, kara ya ız bir adamdı.

- Bu tarife uyan binlerce adam var stanbul'da.Onu te his edemez misin yani imdi?

-Belki, ama bir artla; u senin oturdu un koltu a tekrar oturursa.

-Yani, sadece aynı pozisyonda görürsem tanırım diyorsun, öyle mi?

-Aynen öyle!

-Anla ıldı, anla ıldı. Sen i ine bak.

Bu sırada iki yüz metre kadar uzakla mı olan arabada oturan adam ve kadın arkadan gelen taksinin farkındaydılar. Ama nedense tela ettikleri yoktu. Ne eli kadın, uh bir kahkahadan sonra:

-Seni hiç beklemiyorlar, kar ılarında görünce fana a ıracaklar.

-Bu kadar emin olma, içerden çıkaca ımı duymu olabilirler. Orada adamları olmadı ını var sayamayız.

-Do ru, ama bunu bilselerdi kar ılayan çıkmaz mıydı u ana dek?

-Evet, eli bo çıkmadı ımı biliyor olmalılar.

- Umarım, Cezmi taksicinin a zını yoklar, hakkında ne kaptıysa hafızasından siler.

- inin ehlidir o, bunda ku ku yok.

- Haklısın.

- imdi hızlan, bir zikzakla gözden kaybolup, Cezmi ile bulu aca ımız yere varalım.

Derken onlar hızlanıp, izleyenlerden uzakla ırken, takside bir tela ba lamı tı.

-Sana biraz hızlı git, u Fordu gözden kaçırma demi tim. Hani, nereye kayboldu bu?

Adam araba markasını kasten yanlış söylüyordu. oför bunu yutarak;

-A abey, bana kalırsa bunlar sa a dönüp, üst geçide çıkmı olmalılar. Baksanıza, görünürde onlardan hiç bir eser yok.

- Kaçırdık anla ılan. Ama neyse, bo ver. Ben urada, sa da inip, az sonra gelecek olan bizim ekibi bekleyece im. Taksi ücretini u rar, bizim Asayi Bölge Amirli inden alırsın, tamam mı?

- Yok yok, gerekmez. Yakamı bırakın, bu bana yeter.

- Benden söylemesi. Sonra, polis bana angarya i yaptırdı, demeyesin.

-Yok yok, demem...

Cezmi sa da inmi , taksi tek yönlü yolda akan trafi e karı ıp, gözden uzakla mı tı. Az sonra gelen gri BMW durup, onu almı tı. Kara gözlüklü genç kadının kullandı ı araba imdi Fatih Sultan Mehmet

Köprüsü istikametinde ilerliyor, erkekler konu uyordu:

-O i tamam Kazan, oför seni te his edecek durumda de il. imdi limana gidebiliriz artık.

-Umarım onları bir arada yakalayabiliriz.

-Gemide yatıp, kalkıyorlar. Bir aksilik olmazsa ordadırlar, de il mi Nurcan?

-Evet, ama Anita ile Frank u sıra Hiltonda kalıyorlar. Onları bir arada yakalamanın vakti kanımca saat üç sularıdır.

-O halde üçe kadar Çamlıca da, senin villada bekleyelim.

-Tamam, zaten bunu önerecektim. Cezmi, bu arada sen çıkar bir kolaçan edersin.

-Yo yo, en iyisi, köprüyü geçince ben ineyim. Sonra size telefonla durumu bildiririm.

-Tamam, anla tık öyleyse.

Cezmi yolda inmi , Nurcan ve Kazan villaya ula mı lardı. Burada kendi ba na ya ayan Nurcan, sviçre’de Arkeoloji okumu , lakin mesleki faaliyet olarak bu i yerine, ünlü armatör Kemal’in sözde sekreterli i ile ara sıra mankenlik yapmak için yurt dı ı seyahatlere çıkıyordu.

Nurcan, Cezmi’nin karısı olan Serabın çocukluk arkada ı, Cezmi ise Kemal’in tarihi eser kaçakçılı ı yaptı ı i orta ıydı. Elllerinde bulunan de erli antik eseri yurt dı na çıkaracakları sırada, ansızın gemiye baskın veren polis, mallara el koyup, az kalsın onları da tevkif edeceklerdi. Bu

i i Kemal ve adamlarının tezgahladı ı anla ılımı , imdi bu eserlerin geri alınması gerekiyordu. Aynı ki iler, Cezmi'nin çok yakın arkada ı olarak bildikleri Kazanı, sözde, gemiye sabotaj yapma planından ötürü, ihbar edip, tutuklatmı lardı. Üç gündür içerde tutulan Kazan, Cezmi'nin avukatı tarafından yatırılan üç milyarlık kefaletle serbest bırakılmı ve yine onun tarafından ba gardiyana teslim edilen mahut çantayla içerden çıkmı tı.

Eve geldiklerinde elinde çanta banyoya giren Kazan, az sonra uzun saçlı ve sakallı olarak çıkmı tı. Bu sırada viski içen Nurcan, öminenin kar ında oturmı , elindeki kumandayla televizyon kanallarını tarıyordu.

Yeni görünü üyle onu fark edince, gülerek;

- Kazan bey, bu kılıkta seni annenin tanıyaca ına ku ku duyarım.

- Sahi mi, buna sevindim. Böyle olmasaydı ne anlamı olurdu bunu yapmanın. Cezmi'den bir haber çıktı mı bu arada?

- Hayır, henüz aramadı.

- Biliyor musun, kadın olarak, pek alı ılmadık bir yüre e sahipsin. Seni bu cesaretinden ötürü kutlamak gerek. Ba ı la ama, bunun özel bir nedeni var mı, diye sormadan edemiyorum.

- Rica ederim. Bu tamamen sebepsiz de il, çünkü Serabı karde im gibi severim.

- Serap mı?

- Evet, Serap Cezmi'nin e idir, bilmiyor muydun yoksa? Onunla çocukluktan beri arkada ız.

- Hımm... Ben, Cezmi ile özel bir ba ınız var sanmı tım.

- Hayır, hayır. Dedi im gibi.

- Buna sevindim.

- Neden?

- Hiç, çünkü Cezmi'yi karısına sadık biri olarak bildi im halde bir an ku ku duymı tum.

- Sahi, sence karı-koca arasında sadakat çok mu önemlidir?

- Eh, her halde. Yoksa neden evlenmi olsunlardı ki?
- Evlilik, kesin sadakat gerektiren bir kurum mu sence?
- Sence öyle de il mi?
- Bilmem, bunu dü ünmedim. Zira evlenme i hiç dü ünmedim.
- Eski patronun Kemal ile olan ili kiniz?
- O yalnız ticari idi. Bence, evlilikte her ey gönüllülük esasına göre olmalı. Zorunlu sadakat olmamalı. Haksız mıyım?
- Hayır, ben de öyle dü ünüyorum, ama kadınlar ço unlukla bu ekilde dü ünmezler.
- Ben de erkekler için aynı eyi söyleyecektim. Çünkü erkekler bir kadına her eyi ile ve daima sahip olmak isterler. Öyle ki, kadın onlara göre, her hangi özel bir e yaları gibidir.
- Bu konuda haksız oldu unuzu söylemek istemiyorum, fakat, ahsen daha toleranslı oldu um kanısındayım.
- Denemeden bir eyi bilmek mümkün de ildir.
- Hah hah haaa! Do ru söze ne denir. Ancak, bu kadınlar kar ısında da geçerlidir.
- Haklısın galiba.
- Bu bir yana, bir kadeh içki alabilir miydim?
- Teklife hacet yok. stersen doldurayım?

Ondan beklemeden, kendi kendisine bir bardak buzlu viski dolduran Kazan, bir yudum alarak, Nurcan'ın kar ısındaki kanepeye oturmdu tu. Az sonra içkisini bitirip, yan taraftaki piyanonun ba na geçen Nurcan, parmakları hızla tu ların üzerinde gezinirken, salonu billur bir melodi ile dolduruyordu. Kazan gülümseyerek içkisini yudumluyordu. Tam bu sırada telefon çalmaya ba lamı tı. Nurcan ahizeyi kula na kaldırmı , kendisine yöneltilen soruya; “Bakar, duruma göre sana haber ederiz” demi ti. Kar ıdaki ses; “Tamam. Dostum Kazana selam söyle” diyerek, bitirmi ti. Telefonu kapatan Nurcan, biraz kaygılı, Kazana dönmü tü.

Kazan merakla:

- Ne olmu , arayan Cezmi idi sanırım?
- Evet. Gemide kimse yokmu . Bu nasıl i anlamadım.
- Adamlar bizden haber almı olmalı. Durup, hedef tahtası olmak istemeyecekleri malum. Onları aramalı ve bulmalıyız.
- Do ru ama nasıl, nerede?
- Sen bilmiyorsan, i imiz zor demektir.
- Evet, ben de bilmiyorum. Ama birkaç telefon numarası çevirip, bir bakalım.

Nurcan bu kez cep telefonunu almı , hafızayı tarayarak, Kemale ait cep numaralarını sırayla aramaya ba lamı tı. Lakin açık hat yok ve ilgili numaraya ula ım kapalıydı. Bir süre konu arak zaman geçirmi , sonra birlikte çıkmı lardı.

Önce Harem'e gitmi lardı. Bo azdan araba vapuru ile kar ıya geçip, otomobili Eminönü'de bir oto parka bırakmı lardı. Sonra yemek için bir restorana girmi lardı. Ak am olmak üzereydi. Restoran temiz, intizamlı ve güzel dö enmi bir mekandı. Onları tanıyan kimse yoktu. Kar ılıklı oturup, önce bir aperatif, sonra balık mönüsünden yemek seçmi , üstüne birer kadeh beyaz arap içerek dı arı çıkmı lardı. Nitekim otomobili parktan alıp, Peray'a sürmü lardı.

Nurcan, Kemal'in mekanlarından birinin burada oldu unu biliyordu. Oraya yakın bir yerde, tek yönlü yolun kenarında duran Nurcan, adresi Kazan'a tarif edip, kendisi arabada bekliyordu. Söz konusu yer Kemal'in e lence klüplerinden biriydi. Kürt Memet buranın i letme orta ıydı. Kazan onu tanıyordu. Zemin katta, geni ve lo mekan hayli kalabalıktı. Yuvarlak, alçak masalar kahkaha atan, dekolte kızlar ve snop, hippie tipi adamlarla doluydu. Hard-rok müzik, dört kö eye yerle tirilmi büyük hoparlörlerden bas a ırlıklı çalınırken, o, kalabalı ı yararak barın önüne gelmi ti. Sıradan bir mü teri gibi, bir duble viski-kola içmi , yan tarafta kurulu masada oturan ef garsona yakla arak;

- Kemal Bey'i görmek istiyordum.
- Ben bilemem, Memet a abiye soralım. O da dı arı çıktı ama, imdi gelir. Siz öyle buyurup, içkinizi içerek bekleyin.

- Vaktim yok. Ama be dakika bekleyelim.

Derken adamın yanında bo duran koltu a oturmu , arkası duvara yönelikti. ef garson uzun boylu, ince yapılı orta ya lı bir gençti. Kalın ka ları ve kara gözleri ile do ulu oldu u izlenimi veriyordu. Kazanın a zını yoklamak ister gibi, ona do ru e ilerek;

- Kemal beyi niçin aramı tınız?

- Elimde onun ilgi alanına girecek çok özel bir mal var, onun için.

- Nasıl yani, onun ilgi alanı dedi iniz hangisi, ne malı?

- Bilmezden gelmenize gerek yok dostum. Tabii ki antika, eski eser demek istiyorum.

- Ya, neymi bu bakalım?

- Roma devrine ait bir altın heykel.

- Olabilir, ama Kemal bey bu i lere bakmıyor artık.

- Emin misiniz?

- Kesinlikle, çünkü son zamanlarda bu i ler ba ını a rıtmı . Muhtemelen imdi yurt dı ındadır.

- Memet bey de gelmeyecek galiba, ben daha sonra yine u rarım.

- Nasıl isterseniz.

Böylece Kazan oradan ayrılımlı , sonra Haydarpa a yönüne sürmü lerdı. Bu sırada arkada, özel bölümünde oturan Kürt Memedin yanına giden ef garson ondan bahsedip, dı arı çıkarken. Kürk Memet cep telefonundan Kemali arıyordu. Ba lantı az sonra kurulmu tu;

- Kemal Bey, ben Memo, az önce orta boylu, uzun saçlı ve sakallı bir adam seni sorup, elinde bir altın heykel oldu undan bahsetti.

- sim, adres, numara bıraktı mı?

- Hayır, tekrar u rayaca ını söyledi.

- Sonra da elini kolunu sallayarak çekip gitti deme sakın. Takibine adam koymadın mı ulan Kürdo?

- Yok a abey, seni her soranın ardına adam mı koyaca ız bundan böyle?

- Ulan anlamıyor musun, adam bizim ne i le u ra tı ımızı biliyor, her gelen bunu bilebilir mi, sen de hiç mi beyin yok?

- Anladım, ama onunla kendim konu mamı tım a abey, kusura kalma, bundan sonra dikkat ederiz.

- Hemen birilerini çıkar, e kale göre onu arasın, rastlayınca bana bildirin. Tamam mı?

- Olur a abey, ba üstüne.

Telefonu kapatan Memo, asık suratla dı arı çıkıp, ef garsonu bir i aretle yanına ça ırmı , gereken emri veriyordu;

- Ulan hırbo, senin yüzünden patrondan fırça yedim. Neden sanki benimle görü türmedin o herifi. Haydi hemen bizim çocuklardan ikisini onu arama a gönder, derhal dı arı çıkıp, bulunca hemen bana haber iletinler.

- Tamam a abey, ne bileydim onun böyle birden önem kazanaca ını.

ef garson salonun içinde kuytu bir kö ede oturmu , kafaları çekip, sohbet etmekte olan iki ki inin yanına çökmü tü;

- Selam, sohbetiniz bol olsun a alar.

- Ooo, buyur Haso garda , istersen sana da bir kadeh doldurayım.

- Yok, yok onun için gelmedim.

- O halde, hayrola, bir diyece in mi vardı. Buyurasın babam, ne emrin varsa ba -göz üstüne.

- Evet, size i im dü tü a alar.

- Buyur, her neyse canla, ba la. Garda ım Hüso ile emrine amadeyiz.

- Bak Hüso, az önce yanıma uzun saçlı, sakallı bir adam gelmi ti ya, eminim dikkat etmi sindir.

- Evet, hem gri pardösüsü, siyah balıkçı kaza ı vardı, de il mi?

- Hay sen ya a be Fırat. te onu acilen bulup, büyük patrona haber etmemiz lazım.

- Tamam a am, biz hemen kalkar, pe ine dü eriz.

- yi, i te bunu diyecektim.

- Eyvallah, biz derhal harekete geçeriz. Ama koca stanbul'da onu bulmamız tamamen ansa kalmı tır, bilesin.

- Olsun, siz yine de öyle bir dola ın, tesadüf bile ancak aramakla olur. Böylece hemen kalkıp, mekanın önünde duran yerli bir arabaya binmi lerdı. Sokaklarda dola arak, etrafa göz atacaklardı. Fırat ile Hüseyin cezaevi arkada ıydılar. Uzun yıllar birlikte yatmı , fele in çemberinden geçmi lerdı. Ya ları otuzun üzerinde ve ikisi de henüz evlenememi lerdı. Fırat ortaokul ikiden terk, Hüseyin Mülkiye dördüncü sınıftan ayrılmak zorunda kalmı tı. Birkaç ay daha okusa, belki bir kaymakam olacaktı. Fakat bir kız yüzünden ba ı derde girmi , bir okul arkada ının tahriki sonucu onu öldürüp, içeri girmi ti. Fırat okulu terk ederek bu i leri ta ba ından seçmi ti. Kendi çapında bir kabadayı ve bu alemin kurdu olmu tu. Hüso ile içerde ba layan dostlukları sürmü , o, nispeten kısa yatarak önce çıktı ından, Hüso'ya, çıkınca yanına gelmesini söylemi ti. Fırat kısa boylu, Hüso nispeten uzun ve geni omuzluydu. Okul yılları boyunca spor yapmı , atletik bir bedeni vardı. Derken Sirkecide arabadan inmi , kaldırımında yürüyorlardı.

Birden duran Fırat:

- Bak ne geldi aklıma Hüso, bu adam Kemal beyi aradı ına ve onu tanıdı ına göre, bana kalırsa imdi Haydarpa a tarafında bir yerlerde olabilir. Çünkü malum, armatör Kemalın görkemli yatı “Deniz Kızı” orada bir yerde demir atardı.

- Do ru, o halde hemen oraya geçelim.

Artık karanlık basmı , cadde boyu neonlar ve sokak lambaları yanmı tı. Megapol stanbul'un karı ık yolları her zamanki gibi kalabalık, insan seli bir o yana, bir bu yana akarken, i portacılar yüksek sesle mü teri çekme e çalı ıyordu. Hüso ile Fırat Galata köprüsünü geçmi , Haydarpa a Garının arkasında bir parkta arabadan çıkmı lardı. leri do ru yürüyorlardı. Rıhtıma vardıkları sırada kıyıya yakla an, nispeten

küçük bir tekne görmü ve bunun bordasında, ayakta duran adamı seçmi lerci.

Fırat hemen atılarak;

- uraya bak Hüso, bu bizim Kemal bey i te. Yani patronun patronu. Bu adamda zibil gibi para var ha. Onunla mümkün olsa da yakından tanı abilesek.

- Evet, ama nasıl?

- Belki bir yolunu buluruz. Sanırım bu sıra ba ı dertte. Aya ını acıtan bir diken söz konusu olmalı. Yani senin anlayaca ın, adama ihtiyacı var, hem de bizim gibi adamlara...

- Baksana, yanında üç adamı var zaten. Her halde bir orduyla kar ı kar ıya de ildir.

- Bazen bir adam, ordudan bile tehlikelidir.

- Böyle biri varsa onu biz de kurtaramayız, de il mi ama?

- Yok canım, böylesi milyarda bir ancak çıkar, o da bize tesadüf edecek de il ya.

- Her neyse, bak adamlar rıhtıma atlıyor. Bildi in bir numara varsa yap, tanı alım u herifle.

- Bence en iyisi, onları imdilik uzaktan takip etmek.

- Tamam, nasıl istersen. Ama bizim yaptı ımızı görenler kim bilir ne der. Çünkü ne yapacaktık, ne yapıyoruz, de il mi?

- Yo yo, Hüso garda , sen bu i leri pek bilmezsin. Avcı aramakla bulunmaz. Onu bulmanın yolu, önce avı bulmak ve pusuda beklemektir.

Anlıyorsun de il mi?

- Evet dostum, gerçekten do ru bu dedi in. Hüso ile kurnaz Fırat hissedilmeyen bir mesafeden Kemal ve adamlarını izliyorlardı. Aralarında kırk adım mesafe, rıhtım boyunca yürüyorlardı. Bu sırada yandaki asfaltta ilerlemekte olan bir araba ansızın biraz ileride durmu ve ondan inen bir adam rıhtıma geçip, dört ki ilik gruba kar ı geliyordu. Aralarındaki mesafe on metre kalınca birden durup, silaha davranan adam:

- Kimse kıpırdamasın, yoksa yakarım! Diye ba ırmı tı.

Fakat onu dinlemeyen Kemal ve adamları hemen silaha davranmı tı. Bunun üzerine silahını ate lemekte tereddüt etmeyen adam, onların üçünü vurarak yere sermi , sonra hemen ileri atılarak, namluyu Kemale dayamı tı. Sonra da;

- Sakın bir eye kalkı ma ve yürü!

Kemal panikleyerek;

- Sakın ate etme, beni bırak, ne istersen veririm.

- Çok konu ma da yürü, yoksa basıyorum teti e.

- Tamam, tamam.

Derken yürümü ve ilerde bekleyen arabaya arka kapıdan binmi lerdı. Bu 525i BMW'den ba kası de ildi. Az sonra harekete geçen araba, devir gücü yüksek motora gaz verilince asfaltta patinaj yapan lastiklerle oradan uzakla ıyordu. Bizimkiler gördüklerine inanamamı , a kınlık içinde yerlerinden bile kıpırdayamamı lardı. Kemali kaçırın Kazan ile Nurcan, yolda Cezmi'yi arayıp,onu nereye getireceklerini ö renmi lerdı. Adres Ça layanda, Cezmi'ye ait bir apartmanın bodrumu idi. Bodrum katın muhkem demir kapısını arkadan kilitleyip, içeri girdiklerinde saat gecenin dokuzuydu. Kemali bir sandalyeye iple ba lamı , a zını bantlamı lardı. Yarım saat sonra gelen Cezmi Kemalın a zını kapatan bandı sökmü ve sorgulamaya ba lamı tı.

- Evet Kemal bey, sanırım bunu hiç beklemiyordun, de il mi?

- Bütün bunları bırak ve benden ne istedi ini söyle Cezmi? Neden yaptın bana bunu?

-Böyle konu up, tepemi attırırsan seni hemen cehenneme postalayaca ım sefil herif. Hemen suçunu itiraf et.

-Peki peki. Evet, yaptı ıma pi manım. Gerçekten. Ama merak etme, her eyi misliyle tazmin ederim.

- Pekala. Önce, benden çaldı ınız eserleri geri istiyorum.

-Onları geri isteme, zira bu artık imkansız. Dı arı satılıp, çoktan gittiler. Ama aldı ım parayı faiziyle sana ödeme e hazırım. Lütfen

özün u ellerimi, tazmin çeklerini hemen yazayım.

- yi. Ama sakın ola bir eye kalkı ma. Sakallı dostumun akası olmadı ını biliyorsun.

- Tamam, tamam biliyorum.

Ba ları özölen Kemal aya a kalkmı , cebinden çıkardı ı çek defterinden üç yapra a mebla yazıp, imzalamı tı.

Be yüzer bin Franklık çekler bir sviçre bankasına aitti. Ona dü en çeki cebin koyan Cezmi, oradan ayrılmı tı. Kazan ve Nurcan kılık de i tirmi oldukları için Kemale iki yabancı gibiydiler. Kemal, serbest bırakılması kar ılı ında bütün servetini bırakma a razı oldu unu söylüyordu. Hayatı Kazan ve Nurcan'ın verece i ortak karara ba lıydı. Bunu anladı ı için yalvarıyordu. Kazan geri onu öldürmek istemiyordu, zaten adamlarını da ölümcül yerlerinden vurmamı tı. Fakat onun bo durmayaca ını, en azından Cezmi'ye zarar vermek isteyece ini dü ünüyorlardı. Nitekim onu kar ısına oturtan Kazan;

-Bak Kemal efendi, seni sa bırakmak isterdim, lakin biliyorum ki, istesen bile bu i in arkasını bırakmayacaksın. Belki buna kimi dostların zorlayacak, ya da kendini zorlanmı hissedeceksin ilerde.

-Hayır, bunu asla yapmayaca ım, lütfen inanın bana.

-Kemal Bey, kendini benim yerime koyup, bir dü ün. Yerimde olsaydın ne yapardın? nanır mıydın namlunun ucunda duran, size hasımlık etmi ama sonra onuru incinmi birinin sözlerine?

-!

-Ben inanmak isterdim lakin, biliyorsun ki, bu durumda inandırmanın oldu u kadar, kendisine inanılmanın da temel kuralına uymayıp, bilakis, taban tabana zıtlık arz etmektedir.

-!

-Çünkü bu durumda böyle dü ünüp, böyle konu ma a elin mahkum. Söyledi inin aksini yapmak durumunda de ilsin ve ne yazık ki, böyle bir seçene in de bulunmuyor. Bu durumda kalan bir adam, takdir etmelisin ki, bitmi demektir artık. Bilmem anlatabiliyorum muym

-Haklısınız. nanılmaz radikal bir mantı ı izliyor, hayat ve ölüm

üzerinde hüküm vermek durumunda bulunuyorsunuz. Tamam, beni ölme e, hatta çoktan ölmü bulundu uma ikna ettiniz, bari çekin u teti i de, bitsin bu i lütfen. Kaderin tecellisine razıyım artık.

- ak! ak! ak! Bravo! Evet gerçekten bravo size bayım.

- ?!

- Çünkü, ölüme hazır olmayanın ya ama hakkı yoktur.

- ?!

-De il mi ki buna hazırsın, zira ölüm kaçınılmaz tek hakikattir, o halde ya amayı hak ettin, demektir; en azından, yüce Tanrı'nın biçti i o meçhul ferdaya kadar.

-Bayım, bırakın benimle oynamayı. Çaresiz, savunmasız birine i kence yapmak insana yakı maz, velev ki, o bunu hak etmi bile olsa. Basın u artık teti e de, vurun beni.

-Müsterih olun Kemal bey, sizi vuracak de ilim. Çünkü ço u ki iye göre imkansız bir eyi ba arıp, onca varlı ınıza ra men, hayattan vazgeçme i göze alabildiniz. Tavrınız blöf de ildi. Çünkü buna ne mahal, ne de imkan vardı. Ayrıca, daha önemlisi, güttü üm mantı ın ne denli haklı oldu unu anlayıp, bunu, hayatınızı kaybetmek pahasına bile olsa, onayladınız. Bu durumda, insan kaderini Yaratan'ın, o yüce varlı ın size yardım ihsan etti i ortadadır. Sanırım, hayata yeni bir sayfa açarak, bamba ka bir mantık ve anlayı düsturu ile yakla ma a hazırsınızdır artık. Hayatta kalmanız bizden gelen bir lütuf olmayıp, onu bizzat hak etti iniz için de, sizi ayrıca tebrik ederim.

- Yüce Tanrı'ya hamt ve size de te ekkür ediyorum.

- imdi sizi istedi iniz yere götürebiliriz. Buyurun, çıkalım.

- Tamam. Beni aldı ınız yerde bırakmanız ve bundan sonra yine izlemeniz son ricamdır. Zira, hakkımda yanılmadı ınızı görmenizi isterim.

- Tamam. imdiden size inanmaktayız Kemal Bey. Bundan emin olabilirsiniz.

Derken, onu aldıkları yere yüz metre mesafede bırakarak, Çamlıca'ya dönmü lerd. Olay akabinde gelen polis, yaralıları hastaneye

göndertmi , gerekli tıbbi müdahale yapılmı tı. Hüso ile Fırat olan biten kar ısında oke olmu , halân oralarda dola ıyordu. Kemal bey motorun ba lı bulundu u babaların ba ında durmu tu. Bu sırada rıhtım duvarının üstüne oturmı , denize bakan dört ki i aya a kalkmı , yaylanarak ona do ru yürüyorlardı. çlerinden biri, sarho lara has telaffuzuyla ;

- Hey, babalık! Burada ne bekliyorsun bakalım? Bo azda yüzmek istemiyorsan bize bir güzellik et.

- Ne o gençler, içkiniz mi bitti, öyleyse mesele yok. Alın unları, ne eniz bol olsun.

Diyen Kemal bey, cebinden çıkardı ı bir deste bozuklu u onlara uzatmı tı. Paraları eline alan sarho lardan biri;

- Helalin var be babalık. Bunlarla bir hafta idare ederiz. Sa ol! Derken, di er arkada ı;

- Dur hele be moruk, bu adamda para fabrikası mı var, ne. Böyle kaynak çıkar mı bir daha kar ına. Sen fazla uzatma da, biraz mangır daha tosla babalık.

- u an ba ka nakit yok yanımda çocuklar, olsa zaten ba tan verecektim.

- Nakit yoksa çek verirsin o zaman. Hadi fazla uzatma dedik sana!

Diyen aynı tip, Kemal beyin üstüne yürüyordu. Di er arkada ları onu tutmak istedilerse de dinlemiyor, a zını bozarak küfürler ediyordu. Bu amatayı kaldırımdan geçenler de duymı , herkes rıhtımdakilere bakıyordu. Bu sarada oraya gelen Hüso ile Fırat aralarında konu arak;

- Yav Hüso, u bizim Kemal bey de il mi, ne dersin?

- Gerçekten ona çok benziyor. Ama nasıl olur.

- Hele yürü bir bakalım. Zaten gördüklerimizi Memed a abeylere haber verme e utandık, belki bir aferin alırsız, yürü hele.

Olay yerine geldiklerinde durumdan emindiler. Hemen müdahale ederek, sarho ları sille tokat kovalayıp, Kemal beyi bu tacizden kurtarmı lardı.

Kemal bey;

- Sa olun gençler. Sarho luk böyledir i te.
- Siz sa olun Kemal a abey, maalesef daha önceki olaya yeti emedik.
- Siz beni tanıyor musunuz yoksa?
- Evet, biz Memed a abeyin dostlarıyız.
- Hımm, anla ıldı. Peki ona bir ey söylediniz mi olanlar hakkında.
- Hayır, buna yüzümüz tutmadı, zaten o yüzden buralarda oyalanıp duruyorduk.
- yi, i te bu isabetli olmu . Haydin, imdi u motoru çalı tırıp gidelim.

Derken, bekleyen motora atlayıp, Küçük Çekmecedde demirli Deniz

Kızı'na sürmü lerdı. Kemal bey kullanıyordu motoru. Çok sürmeden menzile varmı ve hep birlikte Deniz Kızının bordasına çıkmı lardı. Son derece konforlu gemide a çıba ı ve iki garsondan ba ka kimse yoktu. Do ruca salona geçmi , derhal donatılan masada yemek yiyor ve konu uyorlardı...

- Kemal a abey, diye ba layan Fırat, içini kemiren soruyu soruyordu; sahi ne oldu, o adamların elinden sonra nasıl kurtuldunuz?

- Gençler, bu inanılmaz bir olaydı. Anlatsam da anlayamazsınız.

Siz bunu bo verin de, biraz kendinizden bahsedin. Kimsiniz, ne i yapar veya neler yapabilirsiniz?

Böylece kendilerini tanıtip, açık yüreklilikle Kemal beyden beklentilerini dile getirmi lerdı...

Onları içtenlikle dinleyen Kemal:

- Tamam, bundan sonra benim maiyetimde çalı acak ve umarım bir aksilik çıkmaz, bir daha asla da içeri girmeyeceksiniz. Tamam mı?

- Hay Allah senden razı olsun be A abey. Bizden her bakımdan memnun olacaksın. Öyle de il mi Hüso garda ?

- Ku kusuz. Fırat, gördün mü, Kemal Bey sandı ımızdan da büyük

insanmı . Sizin hizmetinizde bulunmak bizim için bir onur olacaktır.

Bundan sonra biz iki arkada , her durumda ve sonuna kadar yanınızda olacağız.

-Merak etmeyin gençler, biz artık ölümden bahasını mecbur saymayacak, diğer bütün konuları sadece sıradan şeyler olarak göreceğiz. Bunda elinizden geleni yapacağımıza ve birlikte güzel işler yapacağımıza inanıyorum. Bu arada sizden ricam, o konudan kimseye bahsetmemenizdir.

-Söz a abey. Diyen Fırat'ı; Bundan emin olabilirsiniz. Diyen Hüseyin izlemi ve onu temin etmişlerdi.

Nitekim Kürt Memed'i cepten arayan Kemal, onların şu an yanında olduklarını haber verip, bundan sonra birlikte çalışma isteklerini kabul ettiğini söylemişti. Memet bir an a ırsa da, bahası soramamıştı.

Cezmi, Kazan ve Nurcan Çamlıca da ki villada, sigara içerek konu uyorlardı. Sigarasından bir duman daha çeken Nurcan;

-Kemal beyi hayatta bıraktığımız en az senin kadar bahıyorum

Cezmi. Ama orada, benim yerimde olsan bahası türlüünü yapamazdın.

-Esasen bahırmı sayılmam. Çünkü Kazan'ın asla kesin bir kararı olmadığını bilirim. Yerine göre son dakikada karar verir ve kolay kolay da yanılmaz. Bu güne kadar hep böyle yapmıştır çünkü. Sen durumu söyleyince güldüm sadece. Demek ki, milyonda bir istisnalar dahi gerçek olabiliyor, demiştim kendi kendime.

Kazan dudak bükerek;

-Hayır, milyonda değil, milyarda bir dostum. Bu durumda, takdir edersin ki, aksine davranamazdım, davranmış olsam, sonunda pişman olup, kendimi asla affetmezdim. Çünkü biliyorsun, benim hayat felsefem; “Sonunda pişman olacağın bir şeyi sakın yapma, yaptığın şeyden de, asla pişmanlık duyma” idi.

Nurcan bu arada söze karışarak;

-Peki ama, yanlış yapıp pi man olamaz mı bir insan? Dahası, hata yapmak insanlık icabı değil midir Kazan Bey?

-Evet, öyledir. Ancak nedense, ben kendime karşı o denli hoş görülideyim. Pi man olmak, kendini affetmenin bir başka adıdır çünkü. Sizce öyle değil mi?

- Bence doğrudur. Diyen Cezmi idi.

Nurcan itiraz ederek:

- Yo, ben böyle düşünmüyorum. Çünkü bence her insan yanılabilir ve yanlışlığın sonucu bu denli korkunç bir ceza olmamalı. Belki bu yanlışlığına göre değil, diyenler olur. Ama bence insan yine de tolerans kapısını açık bırakmalı, hayata bir şans daha verebilmelidir.

Kazan gülümseyerek:

-Bir kez yanıldıktan sonra, ikinci yanlışmanın gelmeyeceğini kim temin edebilir? Diyen Kazana yanıt Cezmi'den gelmişti.

-Tabii ki hiç kimse. Nurcan'a bakan Kazan:

-O halde herkes yaptığı hatanın bedeli her neyse, buna razı olmalı; gözünü bile kırpmadan hem...

Nurcan dudak bükerek:

-Doğrudur ama, sonucun bir yanlışlığı oldu bunu kim tayin edecek? Kazan:

- Önce kişinin kendi vicdanı, sonra da bu yanlışlıktan zarar gören o kimse.

Nurcan alnını kaşıyarak:

- Bu bana yine de hayli karışık bir konu gibi geliyor. Anlamıyorum bir türlü.

- Hah hah haaa! Diye, gülen Kazan idi.

Cezmi lafa karışarak:

-Anlama çalışma, sadece böyle bir davranış türü oldu bunu bil yeter. Belki bir gün, yeni bir durum vuku bulur, alımlı mı değil mi bir

davranı denemek istersin.

-Tamam, aklımda tutaca ım. Ama Kemal'in bundan sonra nasıl davranaca ını merak etmiyor de ilim. Umarım onu sa bırakmı olmamız hanemize yazılan kötü bir hata olmaz.

Kazan kendinden emin:

-Hayır, bu bir hata de ildi. Hatta bu yüzden hayatlarımızı kaybetsek bile. Çünkü hayatın kuralına göre davrandık. Bu nedenle ölecek olmamıza ihtimal vermiyorum ahsen.

Nurcan;

- Emin de ilsin her halde ama?

-Bu durum için, bu sözü tercih etmem. Zira, temin edilmeye ihtiyaç yok bunda. Trafikte örne in, ne kadar emin olabilirsiniz kaza yapıp, hayatını kaybetmeyece ine? Bu durum kar ısında, kim seni temin edebilir ki?

- Bu aynı ey de il.

-Ben kaybedece im eye bakarım. Hayatım bir tane. Kaybedecek olduktan sonra, u ya da, bu ekilde olmu , bundan ne çıkar. Kemal'in beni öldürmeyece ine iddiaya girmiyorum ki, sonunda belki, bu iddiayı kaybetmi olayım, de il mi? Ha, illa da bir teminata gerek duyarsam, bunu kendim sa lar; mesela, uyanık olur, attı ım adım ve hedefte a mama a bakarım. Ben müsterihim ve bu sadece ahsım adına de il.

Nurcan;

- Peki. Ama yarın bir gün yine kar ıla aca ız Kemal bey ile.

Kazan gülerek;

- stersen imdi telefon edip, onu tekrar bulalım.

Cezmi;

-Buna gerek yok. Adamı imdilik kendi haline bırakalım. Benden bir iste iniz yoksa, bana müsaade arkadaş lar. Yarın saat on uça ından yer ayırttım, gelmek isteyen varsa birlikte uçalım.

Kazan;

- Hayır, ben kalıyorum. Nurcan;

-Ben de, ama bir artla; burada, bir kaç gün benimle kalacaksın, tamam mı?

Kazan gülerek;

- ayet sohbetlerimden sıkılmaz, korumalık ücretimi de pe in ödersen olur.

Nurcan kahkaha atarak;

-Hımm, seni köftehor, Kemali niye sa bıraktı ın imdi anla ılıyor. Böylece kendine emin bir i imkanı yaratacaktın, de il mi?

Diye takılıp, buna hep birlikte gülmü lerdı. Sonra Cezmi kalkıp, evine yollanmı tı. Saat ak amın on sularıydı. Kazan yataca ı odaya geçmi , Nurcan çay içerek Tv’de film izliyordu.

ki saat kadar sonra, dı arıda ya mur ya ıyor, im ekler çakıyordu. Nurcan yatmı , fakat gürültüden gözüne uyku girmiyordu. Belki ba ka nedenleri de vardı bunun. Kendine itiraf etmese de, korkuyordu. Odasında gece lambası yanıyordu. Bir ara müthi bir gürültü duymu , sonra lamba sönmü tü. Yakınlarda bir yere yıldırım dü mü olmalıydı. Koyu karanlık oda, onu iyice korkutuyordu. Ne de olsa bir kadındı. Gururunu yenebilse, gidip Kazanı uyandıracaktı. Hayır hayır, gidip uyandırmak ne kelime, bir imdat çı lı ı atıp, onu yanına ça ıracaktı. Fakat korkuyor, yataktan çıkamıyordu. te tam bu sırada odanın kapısı usulca vurularak:

-Nurcan! Umarım korkmuyorsundur? Diye, seslenen Kazan’dı.

Bunu cana minnet sayan Nurcan, can havliyle yanıt verirken, yerinden fırlıyordu.

-Korkmak mı? Ha, hayır korkum yok, ama u gürültüler de canımı sıkıyor yani. Sen de mi uyuyamadın yoksa?

- Evet. stersen dı arı gel, öminenin ba ında oturalım, ne dersin?

- Tamam, geliyorum.

Derken, el yordamıyla kapıyı bulup, dı arı çıkan Nurcan’ı Kazan kapı önünde bekliyordu. Birlikte Kazan’ın az önce tutu turdu u

öminenin yanına yürümü l erdi. Oradaki yumu ak koltuklara kar ılıklı oturmu , Kazan'ın doldurdu u bardaklardan arap içiyorlardı. ömine alevlerinden yansıyan ı ıkta sanki bir sihir vardı. Nurcan d a h a b i r güzel ve albenili görünüyordu. Aynı duyumsamayı o da hissetmi olmalıydı ki, bunu ilk açıklayan olmu tu:

-Kazan, gülme sakın ama, bu kadar yakı ıklı oldu unu Bilmiyordum. Diyordu.

Kazan buna iki nedenle güldü ünü açıklıyordu.

-Benden çok ya ayacaksın galiba Nurcan, niye mi; çünkü aynı eyi ben sana söylemek üzereydim. Açıkçası, çok güzel görünüyorsun, bilhassa bu gece.

-A k olsun, demek sadece bu geceye mahsus bir izlenimin. Sabah, veya yarın fikrin de i ecek, öyle mi?

- Siz kadın milleti neden böyle, hiç söylenmeyen eylere bile yorum yaparsınız, anlamıyorum. Lakin e er ho una gidecekse söyleyeyim; sen her zaman bir afettin güzelim. Ama bu gün, u anda bir harikasin. Tamam mı?

-Te ekkür ederim. Güzel bir iltifatı.

-Ne sayarsan say. Ama seni seyretmek ho uma gidiyor. Biraz da korkmu gibisin. Belki bunun da tesiri var halinde. Çünkü kadınların a ır ı cesuru erke e benzer ve erkekleri kendime yakın bulmam

-Ben tam aksine, cesur erkeklere bayılırım. Senden bu kadar ho landı ımı bilmezdim.

-Bırak imdi iltifatı. Korktu un için böyle dü ünüyorsun, de il mi?

-Yo, inan ki, korkmuyorum. Evet, itiraf ederim ki, biraz önce baya ı, yok yok müthi korkuyordum. Ama hislerim korkunun eseri de il.

- Peki, inandım. Sa ol. Bir bardak daha arap ister misin?

- Evet, çok iyi olur.

arap i esi elinde, Nurcan'ın yanına yakla an Kazan, onun uzattı ı bo barda ı doldurmu , geri çekilmek üzereydi ki, Nurcan kolundan

yakalayarak;

-Lütfen uzakla ma, yanımda kal.

-Tamam güzelim, yeter ki sen emret. stersen, yani uykun geldiyse seni odana götürür, ba ucunda nöbet tutarım sabaha kadar.

- Tanrım sana çok ükür! Çok iyisin Kazan. Senin gibi biriyle bütün ömrümü geçirmek isterdim.

-Sen de çok tatlısın, lakin onu aklından çıkar. Çünkü senin erkekler, benim kadınlar hakkındaki görüşlerimiz çok farklı. Biz kesinlikle karı-koca olamayız. Ben senin korumanım ve istersen mukaveleyi epey daha uzatabiliriz?

-Kazan çok hainsin. Demek onun için beni konu turup, a zımdan laf alıyordun, öyle mi?

-Demek kabul ediyorsun bütün bunları.

- Hayır, ben sana yalan söyledim bu konuda.

- Ne yani, erke in dominant oldu unu kabul mü ediyorsun?

- Tabii ki, bu do a kanunu de il mi. Ben neyim ki o yasayı geçersiz sayabileyim?

- nanayım mı yani?

-Evet, lütfen. Bu sırada bir birlerine çok yakla mı lardı. Nurcan dalgalı saçlarını geri atmı , muntazam yüzünde bir gül goncasının taç yapraklarını andıran, etli dudaklarını ihtirasla aralamı tı. Onun bu hali, Kazan'ın sönmü volkana benzeyen so ukkanlılı nı ansızın patlamak üzere olan bir yanarda a çeviriyordu. Bir birine sarılan ihtirashlı bedenler, öminenin önünde serili iri ayı postunun üzerine iniyorlardı. Ate , çatırtılar çıkararak yanarken, onlar sevdanın has bahçelerinde sermest oluyor, haz denizlerinde yüzüyorlardı...

Nihayet yeni bir gün ve sabah oldu unda aynı yatakta bulunuyorlardı. Gece ba layan muhabbet, öminenin sönmesine kadar sürmü , sonra Nurcan'ın yata na ta nımlı lardı. Ke if turları tan a armasına de in sürmü , a k yorgunlu unu atmak için nihayet uykuya dalmı lardı.

Yataktan ilk kalkan Nurcan olmu , banyodan sonra kahvaltı hazırlamak için mutfak a girmi ti. Onu Kazan izlemi ti. Çok mutluydular. Nurcan tam bir evcimen kadın gibi davranıyor, bu haliyle onu a ırtıyordu.

Kazan dü ündü ünü açık a vurarak;

-Senin bu kadar becerikli bir ev hanımı olacağını bilsem, görür görmez evlenme teklifi yapardım.

Nurcan gülerek:

-Dalga geç mi yorsun, değil mi?

- Ne münasebet güzelim. Gerçekten böyle dü ünüyorum. Çünkü hakkında çok yanılmış ım.

- in do rusu, ben bile böyle oldu umu yeni ke fediyorum. Bana kadınlı ımı hatırlatmak için senin gelmen gerekmi anlaşılan.

- Yok yok, sen tam bir kadınsın tatlım.

- Sen hakeza bir erkek. Ama umarım, yine de dün konu tunun gibi de ilsin.

- Do rusu bunu zaman gösterecek. Ama senin kast etti in hususu henüz anlamı de ilim.

- Do ru, bunu zaman gösterecek.

- imdi hazırlanıp, çıkmam gerek. Ortamı ara tırıp, polisin ne yaptı ını öğrenmeliyim.

- Bunu dı arı çıkmadan da öğrenelim. Dostlarımız oldu unu unutuyor musun?

- Hayır, ama öyle bir dola ıp gelsem diyordum.

-Sen bilirsin.

Onlar ne yapacaklarına karar verme e çalışırken, Kemalın adamları Alman hastanesinde yon bakımından çıkmı lardı. Polis yaralıları sorgulamakla i e ba lamı tı. Adamlardan ikisi bacaklarından, biri omuz bölgesinden yaralanmı tı. Ancak onları konu turmak mümkün de ildi.

Söyledikleri sadece; ansızın üzerlerine ate açılmı oldu u ve faili tanıyamadıkları idi. Komiser Refik bununla yetinmek istemiyor, lakin üzerlerinde suç delili sayılan hiç bir ey bulunmamı olması i i zorla tırıyordu. Çünkü polis olay yerine gelmeden silahlarını yok ederek, olası tek kanıtı da bertaraf etmi lerdi. Faili meçhul bir ekilde yaralanmı olmaları suç isnadı için yasal bir sebep sayılamıyordu. sim ve adres alan komiser;

-Baylar, gözüm üzerinizde olacak. Çünkü olayı aydınlatmak için bana hiç yardımcı olmadınız. Hadi, yine de geçmi olsun! Diyerek, hastaneden çıkmı tı.

Bu sırada Kemal bey, görkemli yatıyla Akdeniz'e do ru yola çıkmı , Rotası önce zmir, Fethiye ve Antalya idi. Sonra Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyetine ait olan Magosa ehrine gidilecekti. Bu sırada hem dinlenecek, hem de yeni giri ece i i lere dair projeler yapacaktı.

Dürüst, a ır ba lı ve kültürlü buldu u Hüseyin'in mizacı ho una gitmi , onu yanında götürüyordu. Fırat imdilik stanbul'da kalıp, hastanedeki adamlarla ilgilenirken, polisin çalı malarını izleyecek ve gerekti inde ona bilgi verecekti.

Bu hizmetlerine kar ı tahmininden çok daha yüksek bir maa alacak olan Fırat, iki aylık tutarı kadar avansı cebine koyunca çok memnun olmu , ilk fırsatta sevgilisi Müjgan ile evlenecekti.Kızca ız elan bir tekstil fabrikasında çalı ıyor ve yıllardır onun yolunu beklerken, evlenip, yuva kurma hayalleri kuruyordu. Devamlı bir i i bulunmadı ı için günübirlik ya amak zorunda olan Fırat, onun adına üzülüyor, gelecekte bir ey beklemiyordu.

Kemal beyin dü ünüp, faaliyet yapmak istedi i konular, öncesine göre çok farklıydı. Ya adı ı mahut olay bütün manevi dünyasını etkilemi , ya ama gayesine adeta yeni bir yön vermi ti. Önceleri sadece kendini dü ünüp, sanki hiç ölmeyecekmi gibi para yı ıyor, ahsi emel ve ihtirasları için ya ıyordu. Paraya hiç doymuyor, daha kazanmak için her yolu mubah sayıyordu. Kanaat ve sadakati kendi bilmez, lakin herkesten bunları beklerdi. Ona göre sadakat bir zafiyet sonucuydu. Oysa ba lılık duygusunun anahtarı para ve maddi güce sahip olmaktı. Yani,sadakat ya satın alınarak veya metazori bir ekilde sa lanabilirdi. Milli duyguları hiç yoktu. li kide oldu u ki iler arasında asla dinsel ve

ulusal fark gözetmez, herkesi aynı kefedede ölçer, parasal durumuna göre tartardı. Aslında Kemal beyin bu de i imine sebep, kendine sordu u bir soru ve buna verdi i cevaptı.

Soru; bu olayı bir ba ka ülke ve farklı kökene ait rakipler kar ısında ya amı olsam, sonuç nasıl olurdu?

Cevap; tam aksi olurdu. Örne in talya veya bir Fransa'da olsam, adamlar önce bütün maddi varlı ıma el koyar, sonra kafama bir kur un sıkarlardı...

Oysa o adam, ahsen kim olursa olsun, muhtemelen bir Türk veya bu ülke kültüründe yeti mi , en azından bir Müslüman'dı. İlk niyetinin aksine, her halde kökeninden gelen asli özellikleri dolayısıyla, son anda karar de i tirip, böyle emsali görülemez bir kararı verebilmi ti.

Kemal bey i te o nedenle, bu ülke insanlarını özellikle sevip-sayma ve bundan böyle yapaca ı bütün i lerde ulusal yararı gözetmek istiyordu. Giderek zayıfladı ını dü ündü ü milli hasletleri yaygınla tırıp, her bakımdan geli tirecek olan e itim mekanları açmak istiyordu. Bunun için dü ündü ü hedef kitle, sınırlı üniversite imkanları dolayısıyla, bo ta kalan genç ö renciler olacaktı. Maddi varlı ı olanlardan cüzi bir ücret alınacak, fakirlere ise tamamen ücretsiz e itim imkanı verilecekti.

Ancak bu mekanların adı ile tabi olacakları müfredat programının M.E.B' lı ı yada devlet düzeni ile uyumla tırılması gerekecekti.Yapmak istedikleri için kar ısına, ku kusuz bazı mevzuat ve bürokratik engeller çıkacaktı.Bu i leri daha kolay yapaca ı kanısıyla ilk denemeyi Kıbrıs'ta gerçekte tirmek istiyordu.

Hemen uygun ve hazır bir bina satın alıp, faaliyete ba layacaktı. En önemli husus, ders verecek kabiliyeti haiz e itmenlerin bulunmasıydı. Müfredat konuları bu mekanda yeti en ö rencilerin nerede ve hangi maksatla istihdam edilece i belirlendikten sonra ortaya çıkaca ı için, amaçlanan gayenin tespiti gerekirdi.

Birinci gaye; alı ıldı ın üstünde genel kültür e itimi sa lamak, ana dil ba ta olmak üzere, yazma ve konu ma kabiliyetlerinin inki afına ilaveten tarih, din ve felsefe dersleri verilerek, baskın Batı kültürünün yol açtı ı zihinsel emperyalizm ve dejenerasyona set çekilmeliydi.

Bu gayeye, daha ziyade bni Sina, Farabi ve Muhyiddin Arabi

tarafından yazılmış olan klasik eserlerden yararlanılarak varılacağını düşünüyordu. Kemal bey bu düşüncelerini nihayet Hüseyin'e açtı. İnda hayreti görülme e de erdi.

- Bu müthiş bir şey bu Kemal Bey. Sanırım niyetiniz, bu ülkeye gerçek anlamda sahip çıkacak kişiler yeti tirmektir. Ancak, bu ulvî amaca hizmet edebilecek hoca bulma konusu da çok mühim. Ama umarım bu konuda size yardımcı olabilirim.

- Seni yanımda getiri nedenim buydu zaten Hüseyin. Umarım düşünce ümüz gibi olur. Hocaların bulunması hususunda İnda kalan kişiler kolay, çünkü bu kişilerin tümü maddiyata dayanır. Parayı bastırdık mı, yapılmayacak iş kalmaz. Ama hocalar kimlerden olmalı ve onlara nasıl ulaşabilece iz?

-Haklısınız efendim. Ben, hoca namzedi olarak en azından bir kiş i biliyorum. Bu konuda o da tıpkı sizin gibi düşünüyordu. Bundan haberdar edilince, sevinçten havaya uçacaktır. Bu yaptığınız çok idealistçe bir şey. Çok şans olun Kemal bey. Siz bu millete,yüce Tanrının bir lütfu olmalısınız.

- Sen de şans ol Hüseyin. Lakin bu fikriyatın salt bana mal edilmesi doğru de ğil. Çünkü beni bu düşünceye getiren, daha ziyade o akam ya adıklarım olmu tur.

- Olsun efendim, bu dürüstlü üünüz bile demin söylediklerimi haklı kılmaya fazlasıyla yetmektedir. Lütfen müsterih olunuz.

Onlar böyle konu urken, Deniz Kızı Ege’de tam yol ilerliyordu. Gemiye sevk ve idare eden tecrübeli bir kaptan ve yeterince yardımcısı vardı. Dünyayı dola mı olan mürettebat, bu tür yolculuklara alı kındı. Kemal Bey’in altı büyük gemisi daha vardı. Bunlar uluslar arası sularda, kimi ham petrol, kimi endüstri ürünleri ve sair yük ta ıyorlardı.

Elli ya ında, sıhhatli ve iyi görünümlü olan Kemal Bey, be yıl önce karısından bo anmı , bekar hayatı ya ıyordu. ki kız babasıydı ve bunlar Amerika’da, okuyorlardı. Ona kalsa, en kısa zamanda onları buraya getirmek istiyordu. Büyük kızı Cemile Ekonomi okumu , yakında mezun olacaktı. Küçük kızı Safinaz mimari okuyor ve u an ikinci sınıftaydı. Onun dü ündü ü daha ziyade Safinazdı. Çünkü ablası gelince yalnız kalacaktı. Acaba ne dü ünüyordu? Yatay geçi le buradaki bir üniversiteye gelmek ister miydi? Bunlar da ayrı bir meseleydi...

Kemal bey kendi kamarasında geçmi , kızlarını telefonla aramak istiyordu. Az sonra numarayı çevirmi ve hattın öteki ucundan yumu ak bir ses;

- Alo! Demi ti.

-Ben baban, nasılsın kızım?

- Ah, sen miydin babacı ım? Kaç gündür hiç aramadın, merak etmi tik.

- Merak edecek bir ey yok kızım, ben iyiyim, siz nasılsınızbakayım. Ablan yok mu?

- u an dı arıda, ama çok sürmez gelir. kimiz de çok iyiyiz, bizi merak etme babacı ım.

- Kızım, Safinaz, ablan gelince beni arayın. Araç numarasından arayacaksınız ha. u an yoldayım.

- Tamam baba, merak etme ararız.

- Hadi, öpüyorum, ablana selam söyle, onu da öpüyorum. Kendinize dikkat edin, emi?

- Tamam, biz de seni Ho ça kal, iyi yolculuklar...

Böylece konu ma bitmi , Kemal bey rahatlamı tı. Ama yine de kızlarının sonunu merak ediyor, onlar için güvenli ve mutlu bir gelecek kurmak istiyordu. Kamaradan çıkarken ne eliydi, emrindékiler hemen

toparlanıp, ona saygıda kusur etmiyorlardı.

Hüseyin dı arı çıkmı , yakınından geçmekte oldukları adaları, ba ına de mek istermi gibi alçalıp, sonra yükselen martıları seyrediyordu. Hava serin, gökyüzü açık gri bir bulut tabakasıyla kaplıydı...

Bu sırada hastaneye giden Fırat, yatan hastaları ziyaret etmi ti. Adamlar ameliyat olmu , hızla iyile mekteydiler. Lakin Patrona kar ı mahcup hissediyorlardı kendilerini. Çünkü onlara kızıp, beceriksizlikle suçlayabilece inden korkuyorlardı. Patronu cepten arayan Fırat, telefonu hastalara vererek hepsiyle görüşmesini sa lamı tı. Patronun kendileriyle ahsen konu mak istedi ini duyunca hepsi bir an irkilmi , bundan kaçınmak istemi lerdı. Fakat onunla konu unca çok sevinip, suçluluk kompleksinden tamamen arınmı lardı. Hastaneden çıkan Fırat, Kürt Memo'nun i letti i kulübe u ramı tı. Arkada ı ef garson onun geldi ini duyunca hemen ofisinde oturan Memo'ya haber vermi , kapıya çıkara onu yanına ça ırmı tı. Memo olup, biteni çok merak ediyor, i in aslını ö renmek istiyordu. Bu nedenle Fırat'a çok nazik davranıyor, sanki kırk yıllık dostuymu gibi, ya çekiyordu;

-Vay Fırat garda ım, hele buyur da bir kahve içelim öyle ba ba a. Kaç gündür gözümüz yolda kaldı yav. Ne için gitmi tiniz buradan, sonra bir daha haber alana a k olsun. Noldu, ba larına bir bela mı geldi, diye içimiz içimizi yedi vallahi. E, eh, hadi anlat bakalım, neler oldu, Kemale, sonra nasıl rastladınız?

Fırat anasının gözüydü. Ne o vuru ma olayından, ne de imdi hastanede yatan adamlardan bahsetmi ti. Onun deyindi i sadece Kemal beyi tacize yeltenen sarho lar olayı idi;

- Valla Memo garda , hani buradan çıkmı , o gri pardösülü, sakallıadamı arayacaktık ya.

- Hee, sonra ne oldu?

- Öte beriyi dola tık ama nafile. Baktık koca stanbul'da böyle dola makla kimse bulunmaz, aklımıza bizim Patronun sıkça demir attı ı rıhtım geldi. Onu arayan, e er bir tanıdı ı ise, ki öyleymi , o halde oralarda olabilir demi tik. Fakat önce yanılmı tık. Çünkü ona de il, bizzat Kemal beye rastlamı tık. yi ki de rastla mı ız. Birkaç zibidi sarho , Kemal beyi taciz etme e kalkı mı , hemen yeti ip herifleri sille tokat kovalamı tık.

- Peki ama, Kemal ne yapıyormu orada yalnız ba ına ki? Korumaları neredelermi ?

-Valla bunu bilemem, sormadık. Fakat rıhtıma ba lı motor hazır bekliyordu, hemen atlayıp, Çekmecedeki yatına gittik. Sonrasını biliyorsun i te.

-Hımm, anlıyorum. Ama, bak Fırat, bilirsin seni hem eri sayar, severiz. Bu yüzden seni uyarmak isterim ki, sonra bir durum olursa bana gücenmeyesin. Tamam mı?

- Anlayamadım Memo, ne olabilirmi ki sana darılayım?

- Sen bilmezsin, ama bu Kemal bey tehlikeli i ler de çevirmektedir.

- Ya, peki ne gibi. Beyaz i i falan mı?

-Onu bilemem, ama bildi im o ki, onlar tarihi eser i i yaparlar. Hem de her biri bir servet eden tür eyler. Anlıyor musun. Sonra ba ın derde girmesin?

-Sa ol Memo garda . Anladım. Ama bu i o kadar tehlikeli sayılmaz.

-Olur mu, yakayı hele bir ele ver, bak kaç yıl yersin. Zaten yeni çıkmı sın kodesten?

-Korkma korkma bir ey olmaz. Kemal bey her halde onları bize ta ıtacak de ildir. Hem sanki sen yapmadın mı zamanında bu i leri. Seni niye buraya ortak etti?

-Deli deli konu ma Fırat, o i leri eskiden yaptık biz, o zamanlar kimse bilmiyordu bunları. Polis artık bu i lere iyice uyandı. Ben senin için söylüyorum, ama ne istersen onu yap.

-Benim görevim ba kadır Memo, kahve için sa ol. Hadi bana eyvallah.

Böylece oradan ayrılan Fırat, artık sevgilisine gitmek ve müjdeyi vermek istiyordu. Ücreti ödeyip, arabadan inmi ti. Fabrikanın paydos saati oldu undan, orada çalı an ço u bayan, i çiler bir bir çıkıyordu. Nihayet onun Müjgan da görünmü tü. Onu fark edince çok sevinmi , ko arak yanına gelmi ti. Aslında onu hemen kucaklamak ve öpmek istiyordu, ama çevreye ayıp olmasın diye, bunu yapmamı tı. El ele tutu arak kaldırım boyunca yürüme e ba lamı lardı. Hava buruk, etrafta

bir yerden la ım kokusu geliyordu. Sa taraflarında bulunan denizde irili ufaklı gemiler görünüyor, balıkçı tekneleri kıyıya yana ıyordu. Yanlarından iki de bir yaya yolunun kullanan bisikletliler geçiyordu. Sevdin in elini sıkarak bir an durup;

-Biliyor musun Müjgan, Demi , sonra tekrar yürümü tü.

Kız onun bu halinde bir gariplik oldu unu daha ba ından hissetmi ti. Çünkü üstündeki giysiler yeni ve kaliteliydi. Bu haliyle daha yakı ıklı görünüyordu. Sonra tekrar durup, kara gözlerini kızınkilere dikerek;

- Müjgan, yakında evlenece iz!

- !

- nanamadın de il mi? Ah zavallı sevgilim. Seni çok seviyor ve mutlu etmek istiyorum, hem de çok mutlu. Yeter çektirdiklerim. Evinin kadını olacak, artık ba kasına çalı maya gitmeyeceksin, nasıl? Sevinmedin mi?

-Sevinmek ne kelime Fırat.Bu dediklerin kar ısında havalara uçuyorum, içim içime sı mıyor. Tanrım, in allah bu bir dü de ildir. Dü de il,he mi Fırat?

-Yok yok, hakikat. Ciddi söylüyorum.

- Peki ama bu nasıl oldu? Daha do rusu, nasıl olacak?

- Artık çok iyi bir i im var sevgilim. yi para kazanıyorum. Daha ne olsun?

- Tanrım sana çok ükür. Demek ki bu günleri de görecekmiz.

- Evet, Tanrıya ükür.

Böylece yürümü ve zaten uzak olmayan Müjganların evin önüne gelmi lerd. Müjgan'ın annesi ev hanımı, babası in aatlarda bekçilik ediyordu. Bir de küçük o lan karde i vardı. Annesi Fırat'ı görünce, önce yüzünü buru turmu , fakat sonra yapmacık gülümsemeye;

- çeri gel deli o lan, niye dı arda bekliyorsun? Demi ti. Fakat Fırat girmeyip;

-Az sonra geliyorum anne. Diyerek, oradan uzakla mı tı. Dalgınlı ından, eve eli bo gelmi ti. Hemen en yakın markete

u rayıp, birkaç po et dolusu hediye ve yiyecek olarak dönmü tü. Bunları gören anne damadını güler yüzle kar ılayıp, sevinçle eve buyur etmi ti.

O ak am herkes mutluydu. En kısa zamanda dü ün yapıp, yeni bir eve ta ınacaklardı. Anne evin yakınlarda olması gerekti ini, hatta münasip bir daire bildi ini söylüyordu. Onlar karar verirse, gidip evi tutabilirdi.

Fırat üç gün içinde dü ünü yapmak istiyordu. Bu durumu telefonla arkada ı Hüso'ya haber vermi , o da patrona söylemi ti. Patron bu olaya sevinmi ve yüklü bir dü ün harcı havale ettirmi ti. Bu durumda Fırat'ın a zı kulaklarına varıyor, mutluluktan havalara uçarken, arkada ı Hüso'yu dü ününe davet ediyordu. Bunu anlayı la kar ılayan patron, günü gelince uça a atlar gidersin, diyordu...

Kazan ve Nurcan ak am üzeri Cezmi'nin Üsküdar'daki evindeydiler. Cezmi'nin uça ı saat 23.00 de Atatürk Hava Limanına inecek, gidip onu alacaklardı. sviçre bankasından çekleri tahsil etmi , herkesin payı havale yolu ile Türkiye'de ki banka hesaplarına yatmı tı.

Cezmi'nin karısı Serap çok iyi bir insandı. O an evde olmayan kızları Eda Lise ikiye gidiyordu. Onlar salonda otururken, Serap mutfaktan çay getirmi , içerek konu uyor, bu arada Tv'den haberleri izliyorlardı. Amerika ve müttefiklerine ait silahlı kuvvetler, Kuveyt'i i gal ettirmesi nedeni ile Saddam'a ve dolayısı ile Irak'a müdahale etmi , sava bütün iddetiyle sürüyordu. Televizyon ekranına yansıyan görüntüler sinema salonunda rastlanılası türden, bilim-kurgu türü sahneleri andırıyordu. Biteviye kalkıp-inen sava uçakları ve vınlayarak uçan roketlerin yer hedeflerini vurması sonucu havaya yükselen alev topları...

Ba dat alevler içinde yanıyordu... Bombalandı ı söylenen masal kenti, sanki tahrip edilmiyor, bilakis, gecenin koyu karanlı ında parlayan rengarenk havai fi eklerle müthi bir bayram sevincini ya ar gibiydi. Tıpkı a lamak ve gülmenin benze ti i gibi. Fark sadece içte duyulan duygulardaydı. Birinde ıstırap ve acı, di erinde ne e ve mutluluk...

Televizyonları ba ında ço u insanlar gibi, onlar da oturmu , olanları inanamayan gözlerle seyrediyorlardı. Tesadüf bile olsa vurulmu olan sivil bir evde oturan insanlar olabilece ini kimse dü ünüyordu. Haberler tam bitmek üzereydi ki, sunucu bir son dakika haberi veriyordu;“ Zürich, stanbul arasında sefer yapan 28 sayılı Türk yolcu uça ı dü tü. Kazada tamamen yanan uça ın 286 yolcusundan kurtulan

olmadı ı sanılıyor...” Deniyordu.O an içeri bomba dü mü gibi, herkes oka girip, ses, seda kesilmi , kimse “Bu Cezmi’nin uça ı, de il mi?” Diye, sormadı ı gibi, bunu dü ünme dahi istemiyordu.

Serap o sırada yine mutfakta idi. Hemen televizyonu kapatan Nurcan, dı arı fırlamı , arkasından giden Kazan onu tekrar içeri getirmi ti. Bunu bir ekilde Serap’tan saklamak istiyorlardı. Mutfak a giren Nurcan, Serap’a, çıkmak istediklerini söylerken yüzü sararmı tı. Bu hali Serapın dikkatini çekerek, nedenini sorunca;

-Biraz tansiyonum dü tü. Demi , sonra ekleyerek;

-Televizyonda bir uçak kazası oldu u söylendi de...Diye a zından kaçırmı tı.

Bunu duyan Serap, birden sendeleyerek dü ecek olmu , fakat onu tutan Nurcan sandalyeye oturmasını sa layarak;

-Ne oluyorsun böyle ekerim. Neden hemen kötü eyler dü ünüyorsun sanki?

-Sen böyle dü ünüyor musun? Nurcan, bir ey duydunsa lütfen benden gerçe i saklama.

-Do rusu, bir an ben de böyle dü ündüm. Fakat aklıma sviçre’den stanbul’a sadece bir uça ın geliyor olmayaca ı geldi.

-Biliyor musun karde im, ben dün gece dü ümde kötü eyler görmü , bir eyler olaca ından zaten korkuyordum. Tanrım... Dilerim Cezmi hayattadır...

-Metin ol karde im. Biz imdi çıkar, ara tırır ve sana do ru ve hayırlı haberi veririz. Sen merak etme.

Oradan ayrılmı ve hemen ilgili hava yolu ırketinin buradaki bürosuna gitmi lerdı. Gerçi kazada hayatını kaybeden yolcu ailelerine tazminat ödenecekti, lakin haber ne yazık ki do ruydu. Bu olay her ikisini de çok üzmü , Seraba nasıl söyleyeceklerini bilmiyorlardı. Fakat ba ka çareleri olmadı ı için eve tekrar gidip, alı tırarak açıklama kararı almı lardı. Güzel bir liseli genç kız olan Cezmi'nin kızı Seyyal de evdeydi. Anne, kız oturmu , a lıyorlardı. O gece Nurcan orada kalmı , Kazan Çamlıca'ya yalnız dönmü tü. öminenin kar ısına oturmu , dü ünüyordu. Arkada ı Cezmi için döktü ü göz ya ları içine akıyordu. çi yanıyordu, çünkü bu olaydan ötürü sorumlu tutabilece i kimse yoktu. Metin olmalıydı...

Çok iyi geçinen iki arkada tan Cezmi, kendine göre inançlı ve dürüst bir insandı. Ramazan gelince oruç tutar, a zına içki koymaz, Cuma namazlarını kaçırmazdı. Kazan'ı severdi. Ama yine de ara sıra tartı ırlardı. Çünkü Kazan ne Cuma'ya gider, ne de oruç tutardı. Bu tutumuna dair sebebi kimseye açıklamaz, böyle bir ihtiyaç duymaz, ısrar kabul etmez, ama dost oldukları için Cezmi'yle konu urdu. Her birinin hareket saikları farklıydı. Cezmi'ye dini inancı konusunda ne aile çevresi, ne de ba ka bir yerde baskı yapılmamı , tamamen serbest büyümü tü. Evdeki bütün büyükleri ibadet yapan insanlar oldukları için, zamanla onlara benzemi ve içinden geldi i gibi davranıyordu.

Kazan'ın durumu tam tersi olmu tu. Uzun yıllarını zoraki gönderildi i din e itimi veren kurs ve okullarda geçirmi , mecbur tutuldu u için olacak, din ö retilerini benimsememi ti. Tanrıya, tek ba ına kaldı ı zamanlarda içinden geldi i gibi yönelmi , onu kah kendi içinde, kah çok uzaklarda veya hiç yok gibi saymı tı.

Bazen türlü nedenlere dayalı olarak, namaz dahi kıldı ı olmu tu.

Namazı, ekilsel bir ibadet tarzı olarak, insan tabiatına uygun buluyor, lakin bunu belli vakitler ve katı bir ritüele ba lamadan yapmayı ye liyordu. Kısacası, ne zaman istenç duyarsa o zaman ibadet ediyordu.

ahsi ilkeleri hariç, Kazan'ın sonuna kadar uyup, ba landı ı kural yoktu. Kimseye kar ı kural dayatmaz, herkesi, sonuçlarına katlanmak kaydıyla, istedi i gibi davranmakta serbest bırakırdı. Bu bakımda Cumhuriyetin temel bir ilkesi olan Laikli i tutuyordu. Çünkü bu ilke her yurtt a ki isel inanç ve vicdan özgürlü ü tanıyordu...

Hal böyle iken, ülke çapında, zamanla toplumsal bir sorun olan “Ba örtüsü meselesi” dikkatini çekiyordu. Bazıları bunu, kendi inanç ölçülerine göre inatla, savunurken, kimileri aynı tür inatla kar ı çıkıyorlardı. Kazan ne savunanlara, ki bunlar çokluk üniversite ö rencisi kızlardı, ne de kar ı çıkanlara hak veremiyordu. Bilakis, her iki tarafı da kendi içinde tutarsız görüp, samimiyetsizlikle suçluyordu.

Bir kez, ba örtülü oldukları için, içeri alınmadıkları okulları önünde ders çalı an ve kimi zaman kendilerini demir parmaklıklara kilitleme eylemleri yapan, onları uzakla tırmak isteyen polise a layarak, direnen kız ö rencilerin yanına gitmi ti. ç lerinden birine bunun gerekçesini sordu unda, dü üncelerini öyle açıklıyordu;

-Bu tamamen dinsel inancımızın gere i olup, her hangi bir siyasal akımla alakalı de ildir.

Oysa, kar ı çıkanların inatla ma gerekçeleri basına öyle aksediyordu;”Bunlar belli bir slamcı siyasi akımın militanlı ını yaparken, ba örtüsünü (Türban) bir sembol olarak kullanıyor, bu tutumları ile, kendileri gibi olmayanlar üzerinde manevi baskı olu turup, bu da laiklik ilkesine aykırıdır” deniyordu. Buna ek olarak, “Bunlar ve arkalarındaki siyasi güçlerin asıl amaçları, Cumhuriyetin devlet yapısını eriat yönetimine çevirmektir” deniyordu.

Kazana göre; iki taraf da yanlı yapıyordu. Bu konu dahilinde sergiledikleri tutumla büyük Atatürk’ün kurdu u devleti dünya önünde gülünç duruma dü ürmekteydiler. Çünkü Atatürk; “Ba ımsızlık ve hürriyet benim karakterimdir” demi ti. Aksi durumda, yani, mahkum edilmedikleri ve u durumda özgür oldukları halde, bunu lâıyı ı ile idrak edememi olanlar ile, lai iz, dedikleri halde, aksine davrananların sıfatı aynı ve bunu karaktersizlik, diye tanımlıyordu. Çünkü ba örtüsünü savunanların kaçınmadıkları bir zafiyet, ona kar ı çıkanlarda ba ka bir zafiyete yol açarak, aslında herkesin savunmakla yükümlü oldu u, temel bir Cumhuriyet ilkesi olan laikli e ters dü ülüp, onun yozla tırılmasına yol açılıyordu. Kazan bu görü lerini lahiyat Fakültesi ö rencilerine açtı ında, her eye ra men ona itiraz edip, yanıldı ını iddia edenlere öyle diyordu;

-Bu, dinsel inancımızla ilgilidir, din ise tinsel hayatımızın temelidir derken, ona ne büyük bir önem verdi iniz anla ılıyor. Hiç böyle büyük ve hatta sınırsız bedel biçilen bir ey, sınırlı bir feragatle elde edilebilir mi? Kaldı ki, inanç sahibi olmak ve bunu göstermenin sonuncu mesabesinde sayılabilecek bir ba örtüsü takma konusunda gösterilen bu

ısrar, i te böyle, gereksiz bir kar ı tepkiyi do urmaktadır. Yanılıyor muyum?

- Evet, bunun asıl nedeni bizi yönetenlerin ho görüszlü üdür. Bu sözün sahibi genç kıza cevap veren Kazan;

- Sizlere, bu durumda ne yapılması gerekti ini açıklaya gerek yok, zira akıl sahibi ve mantıklı dü ünecek ça da, birer üniversite ö rencisi olmu sunuz. Fakat bence asıl sorunuz, savundu unuz mefhum konusunda emin olmamanızdan olu maktadır. Zira sizler, e er gerçekten emin olmu olsaydınız, yani buna hakikaten inanmı olsaydınız, böyle mahdut edilemezsiniz.

- Ne yani, bizi inançsızlıkla mı itham ediyorsunuz? Bu soru kar ısında Kazan çaresiz gülerek;

- Hayır. Ben sadece, gerçek inanı ın insana nasıl bir hürriyet his ve anlayı ı kazandırabilece ini iyi biliyorum.

- Yani o anlayı ı bizlerde göremiyorsunuz, öyle mi?

- Evet.

- Biz ama er ki i de il, birer bayanız nihayet.

- Bayan olmak insanı ki i olmaktan uzakla tıran özellik midir sizce?

- De il, ama yine de bir bayan olarak ki ili imizi ya amak daha zor oluyor.

- Sanırım asıl zorluk bireysel ki iliklerinizin olu ması a amasında ba lıyor. Çünkü bunu ço unlukla hazır kalıplardan alıyor, kendi iç dünyanızı dinlemeniz asla söz konusu bile olamıyor.

- Fakat, o kalıp dedi iniz ki ilikler din büyüklerimize aittir. Böyle mükemmel ki ilikler varken, kendi ki ili imizi olu turmak istemek daha zor bir yolu tutmak de il midir?Bunu mu bize önermek istiyorsunuz?

- Bu sorunuz için söylenmesi gereken daha çok eyler var. Bu tutumunuzla, bütün din büyüklerinin ki iliklerini tek bir ki ilikte birle tirmek istiyor oldu unuzun farkında bile de ilsiniz.Bunun ba arılamayacak bir i oldu u kesin ve bu haliniz de bunun kanıtı olsa

gerek.

- Ama biz, daha ziyade bu ki iliklerin ahlaki düstur ve tutumlarını benimsiyoruz.

- Onun için mi ba örtüsü takmakta ısrar ediyorsunuz?

- Evet.

- u halde, sizce ba örtüsü takmayanlar ahlaksızlık etmi oluyorlar. Öyle mi?

-!?

Diyor ve oradan uzakla ıyordu. Onun gidi ini izleyen di er kızlar arkada larının yanına geliyor, ne konu tuklarını soruyorlardı. Bir süre sonra, yeniden bulu mak üzere onlar da eylem yerini terk ediyorlardı.

Bu arada Hüseyin,Kazan'ı muhakkak bulması için Fırat'a haber göndermi ti. stanbul'u, gerekirse karı karı aramalı ve onu bulmalıydı. Fakat bu i kolay olaca a benzemiyordu. Çünkü Kazan artık tebdili kıyafet gezmıyor, bu bakımdan Fırat'ın elindeki e kal ona uymuyordu. Aramayı sürdüren Fırat, sonunda Cezmi'nin evini ve böylece ona götürecek yolun ba langıç noktasını bulmu tu. Fırat bunda haklıydı, çünkü Nurcan ve Kazan oraya birlikte geliyorlardı. Fakat bu adam ne öyle uzun saçlı, ne de sakal ta ıyordu. Onları izleyerek Çamlıca da ki villayı ö renen Fırat imdi bir yolunu bulup, onlara yakla mak ve yakından soru turmak istiyordu. Ancak henüz bilmedi i bir husus, onun için tehlikeli olabilirdi. Çünkü Kazan onu fark etmi , hissettirmeden onu izlemekteydi. Kazan onu ilk etapta sivil polis sanmı tı. Kendisine kar ı kullanılacak geçerli bir delil bulunmadı ı için onu tehlike saymıyordu. Lakin onu takip edip de hiçbir zaman emniyete ait binalara girmedi ini görünce, kararı de i mi , ku kulanma a ba lamı tı. İlk fırsatta onunla do rudan kar ıla ma kararı almı tı. Ne tesadüfse, aynı kararı alan Fırat bir ak am üstü gelerek kapıyı çalmı tı. O sırada evde olduklarını biliyordu. Zil sesini duyan Kazan kapıyı açmak için Nurcan'ı göndermi , kendisi eli tetikte bekliyordu.

Kapıyı açan Nurcan;

- Buyurun, kimi aramı tınız?

- Affedersin abla, sizinle bir konu hakkında görü mek istiyordum.

- Benimle mi?

- Hayır, yani e inizle. Kendisi buradaysa tabii?
- Evet, buyurun, salona geçin, ben haber vereyim.
- Sa ol abla, fazla zamanınızı almayaca ım.
- Tamam, öyle geçin.

Fırat sa a sola bakınarak küçük koridordan soldaki odaya girmi ti. Bu sırada arkasında kalan koridorun di er ucundaki odada bulunan Kazan, o içeri girince yanına gelmi ti. Fırat henüz ayakta duruyordu.

- Ho geldiniz, buyurun, öyle oturun.
- Sa olasın a abey, ben size birini soracaktım.
- Kimi?
- Siz uçak kazasında hayatını kaybetmi olan Cezmi beyin arkada ıydınız, de il mi?
- Evet.
- O halde soraca ım adamı muhakkak tanır, veya en azından görmü sünüzdür.
- !
- Uzun saçlı, sakallı ve sizin boylarınızda biri...
- Evet gördüm, hatta iyi de tanırım. Fakat siz onu neden arıyorsunuz?
- Vallahi a abey, bunu ben de tam bilemiyorum. Ama bizim patron, Kemal bey ona çok önem veriyor, mutlaka bulmamı emrediyor.
- Amacı neymi peki?
- Buna cevap vermeden, ben o ki inin ne i yaptı ını, tahsilli biri olup olmadı ını sorabilir miyim?
- Hayret, bununla ne alakalı olabilir ki?
- Alakası u; Kemal bey u sıra Antalya'da ve kurmakta oldu u yeni bir kurs için hocalar arıyor, orada bir tür ders vermek için.
- Deme ya, amacı neymi peki?

- Ne bileyim a abey, vallahi bilmiyorum. Ama çok ciddiler bu i te. Bir sürü de para harcanmı bu u urda.

-Allah, Allah... Kurs ha... Bu Kemal bey hayli ilginç biri, hatta biraz tuhaf.

- Tuhaf de il a abey, dostum Hüso'nun da dedi i gibi, iyi niyetli biri ve bana sorarsanız resmen baba bir insan.

- Enteresan... E, eh, sonra?

-Kemal bey bir ak am, her ne ya adıysa, kendisinde büyük de i iklik olmu . O günden sonra bu gibi i lere iyice merak sarmı .

-Bir ak amda ha. Yok canım, o kadar da de ildir.

-Vallahi do ru a abey. Onun öncesini bilenler “Adam tam bir iyilik mele i” diyorlar. imdi bana o ki i hakkında bilgi verecek misiniz?

- Olabilir, ama Kemal beyin onunla ne i i oldu unu ö renmeden bunu yapmam doru olmaz. De il mi?

-Haklısın a abey, esasen ben de yapmazdım. Ama sizi temin etmek için dostum Hüso'yu tekrar arasam. Olmaz mı?

- yi, ara bakalım.

Nitekim Fırat telefon etmi ve Hüso'dan bekledi i cevapları almı olarak;

- Tamam a abey, aksi bir durum olursa, ki kesinlikle olmayacak, buna dair her türlü sorumlulu u üstleniyoruz.

- Tamam, onun adı Kazan ve o benim.

- Buna çok memnun oldum. Sizi buldu umu haber verebilir miyim?

- Olur, fakat Kemal beyin benden ne istedi ini bilmiyorum, bunu ö renirsen gerekeni dü ünürüz.

-Tamam.Hüso'yu tekrar arayan Fırat, Kemal beyin Kazandan hoca bulmak konusunda yardım istedi ini ö renmi ti. Durumu Kazan'a açtı ında, buna önce a ırmı , sonra gülerek;

- Nasıl bir hoca arıyorlar, ne dersi ve hangi artlarda verecekmi ,

bunları bilmeden bu konuda bir şey söylemek mümkün değil.

- Kazan a abey, bu teklifi kabul edip, yardım için gitmeniz halinde istediğiniz ücretin verileceğini ayrıca belirtmem istendi.

- Bu önemli değil. Ama hangi konuda uzman hoca istendiğini öğrenirsen daha iyi olur.

- Bunu sorar, öğrenirim. Telefon numaranızı verirseniz, sizinle daha sonra irtibata geçerim. Olmaz mı?

-Olur.

Böylece anlaşılıp, ayrıldılar. Fırat'ın çıkmasından sonra Kazan konuyu Nurcan'a aktardı, fakat onu öldürüyordu; bunun bir tuzak olabileceğinden onu kullanıyordu. Lakin Kazan, her şeyden önce bir deneme yapmak ve gidip çalımları yerinde görmek istiyordu. Kemal bey İstanbul'a dönmüştü, yatından Kazan'a telefon açmıştı. Bir süre sonra Kazan ve Fırat geldiler. Kemal bey Kazan'ı karşılarıken çok heyecanlıydı. Yüksek rıhtımdan bordaya geçen Kazan'ı muhabbetle kucaklarken;

- Hoş geldin Kazan Bey. Davetime icabet edip, geldiğin için çok sağ ol.

- Hoş bulduk Kemal Bey. Sizi gördüğümde ben de memnun oldum.

- Umarım teklifimi düşünmüştür?

- Evet, Antalya'ya gideceğim. Umarım sandığınız gibi bir katkımız olur.

- Bunda ne kum yok. Ne zaman uçuyorsun?

- Yarın.

- Bu arada, Cezmi için ciddi üzüldüğümü bildirmek isterim. Onunda sağ olup, bu günleri görmesini çok isterdim.

- Eksik olmayın Kemal Bey.

- Sanırım eğer bir de kızı vardı. Onlar için yapabileceğim bir şey olursa bunu muhakkak bilmek isterim.

- Sağ olun.

- Buyur, öyle içeri geçip, bir şeyler içelim.

Derken salona geçip, kahve içerek bir müddet sohbet etmi, sonra ayrıldılar. Devresi gün Kazan ve Nurcan Antalya'ya uçmuşlardı. Varınca, Nurcan bir otele yerleşti mi, Kazan okulun idari işlerinden sorumlu ve kendisini almak üzere bekleyen Hüseyin'le yola çıktı. Arabayı Hüseyin kullanıyor, yol alırken konu uyorlardı.

-Kazan Bey, Kemal Bey sizi bu iş için tabii ki benden beri düşünüyordu. Fakat adınızı öğreneli henüz iki gün oldu. Sizinle tanıştıma memnun oldum.

-Ben de, fakat, doğrusunu isterseniz bu projede nasıl bir işlevim olacağını halen anlamımda değilim.

- Tevazu gösteriyorsunuz, ancak Kemal beyin bir bildiği vardır muhakkak. Hangi konularda ders verebilecek bir ilime sahip oldu unuzu tesbit etmek için, isterseniz önce özel ilgi alanlarınızı biraz sorgulayalım. Örneğin; hayat anlayışınız nedir?

- Hayatı bir bütün olarak görür, onayımız sorulmadan getirildiğimiz bu yamamda kalmanın ötesinde, bunu bir sanat gibi yaşamayı isterim.

- O, oo Kazan Bey, meseleye çok geniş bir zaviyeden bakıyorsunuz. Bu bakış açısı hayret verici. Biraz açar mısınız? Örneğin, kadere inanır mısınız?

- Kader her halde yüce yaratıcının bir taktiri olarak, vardır. Ancak bu konu beni üçüncül derecede meşgul eder. Ben daha ziyade, bize meçhul bir irade ve takdirle geldiğimiz bu dünya hayatını beğeniyorumuzla nasıl algılar, nasıl daha iyi yaşamız, ona bakarım.

- Ölümünden sonrası alakadar etmez mi sizi?

- Eder,ancak bana göre ölümünden sonrasını bilmenin ve onu bir eylemde teminat altına almanın yolu, yaşamarken buna dikkat etmektir.

- Tanrıya inanır mısınız, desem?

- Tabii ki, hem de kuşkusuz. Ancak inanç anlayışım kendime göredir her halde. Yani, her şeyi kapsadığı gibi, aynı zamanda her şeyin dışında olabilen, süper latif bir yüce Yaratıcı olduğuna inanıyorum.

- Detayları henüz bilmiyorum, lakin yaklaşımlarımız benzer. Biraz sonra sizi diğer hocalarla tanıştıracam. Her biri

kendine göre mümtaz ahsiyetlerdir.

Derken yüksek tepeyi tırmanmı lardı. Burası eski ça lardan kalma surların içinde kurulmu , kısmen restore edilen yapılardan olu mu tu.

Her ey dü ünülmü , her türlü imkanı haiz hale getirilmi ti. Denize ve Akdeniz sahili boyunca uzayıp giden ehre yukarıdan bakıyordu. ehirdeki gibi bunaltıcı olmayan açık havada, sofada oturup, mistik sohbetlere dalmak kim bilir ne kadar güzel olurdu. Arabayla kale kapısından girmi , geni alanda park ederek, kabul salonuna geçmi lardı.

Etrafta onları kar ılayan iyi giyimli genç talebeler vardı. Saygı gösterip, ho geldin diyorlardı. Saat ikinci sularıydı. Bu sırada herkes konferans salonunda toplanmı tı. Ön sırada gösterilen bo koltuklara oturmı lardı. Konu macı orta ya sanlarında, iri yapılı, davudi sesli bir hocaydı. Hüseyin onu kast ederek, alçak sesle:

- Bu bizim Göktürk Hocadır. Tarihi konu maya doyamaz. Anlatılarının her biri bir romandan kesitler gibi akıcı ve sürükleyicidir. En a ina oldu u bölüm umumi Türk tarihi ve bilhassa ilkça zamanlarıdır.

- Siz i i baya ilerletmi siniz Hüseyin Bey, do rusu bu kadarını ummazdım.

- Faaliyetler gün geçtikçe umullenip, sizinle renklenecek Kazan bey. Size de konu ma sırası gelecek, isterseniz önce biraz dinlenin. Hemen istirahatata geçe bilirsiniz. Odanız tekmil ve sizi bekliyor. Ben öyle bir izlenim edinin diye önce buraya getirdim. Koridor nöbetçileri, a çılar emrinize amadedir. Acıkmı sanız odanıza hemen yemek getirirler.

- Do ru, biraz istirahat etmem iyi olacak.

- Tamam hocam, buyurun çıkalım, ben odanızı göstereyim.

Kazan devresi sabah yumu ak yata ında uyandı ında saat erkendi. Geni odada her türlü konfor dü ünülmü tü. Bir kenarda lavabo ve du kabini. Öte yanda hemen her konuya dair kitapların yer aldı ı kitap rafı ve üzerinde son sistem bilgisayar ile faks-telefon cihazı bulunan maun bir çalı ma masası. Ölçülerine göre düzenlenmi dolu bir gardırop ve kö edeki öminenin yanında, koltuk ve sehparların yer aldı ı her türlü içkinin bulundu u mini bar. “Buranın böyle oldu unu bilsem, Nurcan’ı

da birlikte getirirdim”, diye dü ünüyordu. Bir süre bilgisayarla me gul olduktan sonra, kahvaltıya ça rılarak çıkmı tı. Yemekler toplu halde yemekhanede yeniyordu. Herkes çoktan kalkmı , servis yapılmı olan masalara toplanılmı tı. ki Hoca ve 15 ö renci birle ik masalarda ve yan yana yedikleri gibi, bütün faaliyetlerde bir arada bulunuyorlardı. Esasen yüz ki inin barınabilece i imkanları haiz Zaviyede onbe ö rencinin bulunması henüz yeterince duyulup, tanınmamı oldu undandı. Faaliyet ba layalı zaten on gün ancak olmu tu. Herkesin memnun oldu u hallerinden belliydi. Hüseyin onun geldi ini görünce hemen yanına gelmi ve Kazanı di er ö retmenlerin yanına götürerek, onlara takdim etmi ti.

-Arkada lar, bu Kazan Hoca, kendisi bir çok konuda bilgi ve deneyim sahibi olarak bize katılıyor.

-Bendeniz Alpdo an Göktürk, Aramıza ho geldiniz Kazan Bey!

-Ben de Faik Ero lu, sizi tanıdı ıma sevindim Kazan Bey, aramıza ho geldiniz!

-Sa olun arkada lar, ben de sizleri tanıdı ıma sevindim. Kahvaltıdan sonra , her hoca be ö renci ile üç ayrı bir sınıfa girmi lerdı. Sınıflarda, sanıldı ı gibi sıralar yoktu. Aksine, büyük bir yuvarlak masada oturuluyor, herkes kendini tanıttıktan sonra sırayla konu uluyordu. Kazanla gelen be gençten biri olan Cemal:

-Hocam, sizce, bir insan için hayatta en önemli ve mutlaka ö renmesi gereken nedir?

- Öncelikle belirtmek gerek ki, nşanın ö renmesi gereken eylerin ba ında dil gelir. nşanın bütün istemlerinin kökeninde ihtiyaç vardır.

nşanın, gereksinim duymamı olsa çok eyi ö renmek istemeyebilirdi.

- O halde, sorumuzu, insan nelere ihtiyaç duyar ve ikinci olarak, neleri ö renmek ister, diye sormalı, öyle mi hocam?

- Evet, böylesi daha uygun olurdu. Lakin biz öncelikle ihtiyaç duydu u eyleri sayma a çalı alım. Dili söyledik. Bütün arzu, istem ve taleplerimizi kar ı tarafa iletebilmek içir buna gerek duyarız. O bakımdan bu hem istem, hem ihtiyaçla alakalı, çok mühimdir. kinci ihtiyaç duyulan ey sa lık ve sıhhatimizdir. Sonra ise sıra ile yeme-içme, barınma, savunma ve giyinme ihtiyaçlarımız gelir do al olarak.

- Hocam savunma ihtiyacına neden bu denli önem atfediyorsunuz, anlamadım. Çünkü insan bir aile içinde doğar ve büyür. Savunmasını da elbette ki ailesi sağlar.

- Doğru, ama insan bütün hayatı boyunca ailesi ile yaşayamaz, işte sizin gibi, ailesinden ayrılıp, başka diyarlara gidebilir. Gidilen yerden dönebilecek durumda olmak gerekmez mi?

-Evet, tabii.

- O halde savunma da çok mühim bir ihtiyaçtır ve bunu sağlamak için en kısa zamanda öğrenilmeli, buna ilişkin beceriler vakit kaybetmeksizin edinilmelidir.

-Savunma diyince, bilhassa neyi kast ediyorsunuz hocam?

- İnsan hayat ve masumiyetini tehdit edebilecek yapıda olan her şeyi.

-Bunun için ne yapmak lazımdır peki?

-Öncelikle bedenini olabildiince güçlendirip, her hangi bir silaha gereksinim duymadan, asgari savunma yeteneklerini geliştirmeli, yüzme öğrenmelidir.

-Yüzme de bir savunma aracı mıdır hocam?

-Elbette, zira yüzemeyen insan dünyanın yüzde yetmi be ini kapsayan ve bu bakımdan tehdit sayılan suda boğulabilir. Bu işi isteyenlere ben öğretirim. Neye karşı olacak, elbette ki size saldıran her şey ve herkese karşı. Kendini savunma sanatını öğrenmek isteyenler el kaldırsın. Herkes el kaldırmıyorsa.

-Tamam, diğer arkadaşlarınıza da sorar, katılmak isteyenlerin isimlerini idareye verirsiniz. Bundan sonra her akşam, bütün öğrenci ve hocaların iştirakiyle, iki saati fiziki, iki saati teorik çalışmalar için, düzenli derslere başlanılmıştı. Çalışmalar iyi gidiyor, herkes bu faaliyetten çok memnundu. Bir akşam yine, fizik çalışmalarına ara verildi, nazari önemi olan konulara dair konuşuluyor, herkes kendi telakkisini anlatıyordu. Öğrencilerden biri:

-Hocam, Bu-Do'ya başlarken en önemli olanın kendini tanıması olduğunu söylemişsiniz. Bu neden önemlidir. Her hangi bir insan olmak yetmez mi?

Buna cevap vermek için ayağa kalkan Kazan, yüzünü o sırada batmakta olan turuncu güneşe dönmüştü, gözlerinde alazlı pırıltılar uçuşuyordu:

- Soru için teşekkür ederek, hemen sorunun açılımına geçelim. Evet, bu kusuz tek başına bir insan olmak bile yeterlidir. Ancak, Bu-Do'nun asal teması bunun üzerindedir. Yani, onun faaliyet alanı kişinin bireysel olarak sahip olduğu olması gerektiği alanıdır. O alanın niceliği ne, ve nasıl olmalıdır?

Bu soruların da bir cevabı olmalı değil midir? Evetse, işte bu cevap Bu-Do sanatının inceleme sahasıdır. Bir şey her yerde aranmıyorsa bulunamaz, var olsa bile. O halde, bir şeyi bulmak için öncelikle onu nerede, hangi mahalde, hangi enlem ve boylam arasında olduğunu önceden bilmeliyiz. Bilmiyorsak, onu ilk rastladığımız insanın ki farzederek ve ihtimal ki, yanılırız.

- Yani, kişinin ide bir kişilik potansiyeli baştan beri olmalı, öyle mi hocam?

- Evet. Ancak temel üzerine bina kurulur çünkü. Bu zemine sahip olanlar burada toplanmış, inşaat üzerine konu uyoruz. Kişilik binasını kurmanın tabii ki bir çok yol ve yöntemi vardır. Ya mevcut Mimari tarzlardan biri benimsenir, veyahut da kişi kendine daha yakın bulduğu bir toplulukta geçerli düsturu benimser. Türli topluluklar çatısı altına bütün milletler girmektedir. Burada toplananlar olarak bizler Türkleriz. Kendini başka bir üst aidiyete tabi görenler var mı, ki bu mümkündür?

- Ben Kürdüm hocam.

- Ben Abazayım hocam.

- Ben de Gürcüyüm hocam.

- Ben Çerkezim hocam.

- Hocam ben Karadenizli, Rizeliyim yani. Laz dersiniz ya hani.

- Evet, bütün etnik tebaadan adam var aramızda. İmdi gelelim BuDo okulu olarak, kendi düsturumuza. Bunu kendimiz belirliyor, sonra hemen uyguluyoruz. Başarıyla her adım binayı daha çabuk kurmamızı sağlayacaktır. Lakin her zaman yapıya uygun hale getirilmesi için yonucu ustasına düşer. O usta bu okuldur. Herkes bizdeki timsale göre çalışarak, bir an önce aynı resmin temel hatlarını tutturmağa bakmalı. Sıpmalar kendi suretini yapmaya imkan verir.

-Timsal dediniz soyut bir resim midir Hocam? Yoksa bu düsturun hocası olmanız nedeniyle, sizin ahsınızı mı anlamalıyız?

- Evet, temsili resim olarak önce biz model olacağız biçimleme e, sonra herkes kendi resmine zorunlu sapmalarını ekleyip, kendine yeni bir karakter çizecek.

-Bu mümkün mü hocam?

- htimalsiz de il. Bunu ba arma a çalı aca ız.

- Her eye ra men, sonunda bir birimize çok benzeyece imize iddiaya girerim.

Bunu diyen Cemaldi. Ötekiler de ona katılıyordu. Kazan gülerek;

- te burada büyük bir u ra olacak, biliyorsunuz, de il mi?

-Bence hiç u ra ma a lüzum yok. Size hiç ula amayaca ımıza göre, en yakın bir noktaya gelme e bakacağız. A a ılarda ba ka yöne a ır ı sapmalar olursa, ki sanmam, sonuçta fazla bir farklılık görülmez aramızda.

-Cemal çok keseden gidiyor ya, bakalım sonra ne olur.

-Bence de öyle hocam. Etnik köken telaffuz etmeden söylüyorum; ahsi kanım arkadaş larımla aynıdır. Yani hocam, çok farklı tek resim dahi çıkmaz aramızdan.

-Buna kar ı bir yasak olmadı ı gibi, aksinin imkansız oldu una dair

bir iddia da yok. Yani, herkes vicdanınca dü ünmekte hür olacaktır.

-Uçmakta hürüz, ama uçamıyoruz i te hocam. Bunun için hem bir uçak, hem de uçmayı bilmek lazım.

Bu minval üzere çalı ılarak, aradan altı ay geçmi , herkesi sınav korkusu almı tı. Çünkü altı aylık periyotlarla yapılan bu çalı malar, her altı ayda yeni mezunlar veriyordu. Sınav soruları çok pragmatik idi. Buradan mezun olan ki i mühürlü icazeti alacaktı. Ö renciler sırayla geliyor ve sorulara cevap veriyorlardı.

- Fizik sınavını geçmi , ruh sınavına giriyorsunuz.

- Evet hocam.

-O halde, kimli inizle ba layalım: Kimsiniz?

- Evet, ben Cemal, aranızdan öz benli imle ayrılırken, burada aldı ımız o ilk ı ıktan kopamayaca ımı biliyor, onun sonsuz mihveri yörüngesinde muhayyer bir menzili devam eylemek üzere veda ediyorum. u an nasılsak, ya adıkça böyle kalaca ımıza dair ant olsun! Ant olsun do an güne!

- Siyasetle ilgilenecek misin Cemal?

- Evet.

- Öncesi ile sonrası arasında, hangi noktadasın?

- Önceleri sadece biliyordum, imdi ya ıyorum.

- Bildiklerinin karga asından kurtuldu una emin misin?

- Tabii ki, öncelikle; herkesin bildi ini bilmenin bilgi olmadı ını ö rendim. Farklı ki i olan, herkesin yaptı ını yapmayandır. Yeni durumlar, yeni ihtiyaçlar yaratır. Çok ükür; bu okulda bütün durum ve muhtemel ihtiyaçlara cevap ö rendik.

- ahadetnamemizi liyakatin ahikasında ta ıyabilece inden müsterihiz.U urun bol, yolun açık olsun.

Son ö renci de çıktıktan sonra okuldan ayrılan Kazan, o sıra yine Kemerde olan Nurcan'ın yanına gitmi ti. Çalı malarının onu çok mutlu kıldı ını ve benli inde adeta yeni bir inki afı ya adı ını, bütün algılarının olumlu anlamda de i ti ini söylüyordu. Nurcan onun mutlulu undan neredeyse endi e edecek hale geliyor, bir anda, evliya oldum, demesinden korkuyordu. Parkta yürüyorlardı. Etraf sessizdi. Sonbaharın rengarenk gazelleri arasında yürürlerken, uçu an yaprak sesleri duyuluyordu. Ansızın vınlayan bir kur unla vurulan Kazan yere yıkılırken, Nurcan can havli ile imdat için haykırıyordu. Sonra siren sesleri ve gelen polisler;

- Ba ınız sa olsun. Beyefendi bir suikasta u ramı görünüyor. Uzun menzilli bir silahla vurulmu . E iniz miydi?

- Hayır, her eyimdi o. Onu durdurmak için meyit ettiler. Ama meyitler asla ölmez...

- te ambulans geldi. Umarım henüz çok geç olmamı tır.

- Evet, umarım...

Bir sedyeye konan yaralı, az ötede bekleyen araca ta ınmı , can

kurtaran siren alarak yola koyulmu tu. Çok geçmeden devlet hastanesinde ameliyata alınan yaralı, kalbe isabet eden 22 kalibrelik çekirdekten kurtarılmı , lakin henüz yo un bakımdan ıkamamı tı.

Nurcan saatlerdir sa lık haberini bekliyordu. Bu arada olayı haber alan Hüseyin ve bütün hocalar hastaneye ko mu lardı. Durumdan haberdar edilen Kemal Bey ilk uçakla hava alanına inmi , birazdan hastanede olacaktı. Herkes bu i i kimin ve neden yaptı ını merak ederken, polis ara tırma yapıyor, olayı açıklamak istiyordu.

Mermi takriben iki yüz metreden ate lenmi , hiç görgü tanı ı yoktu. Bu gibi durumlarda adet oldu u üzere, suçluya ula mak için yaralının geçmi i mercek altına alınmı , lakin sonuca götüren somut bir ipucuna rastlamak mümkün olamıyordu. Adli tıp uzmanlarınca merminin hangi silahtan atılmı oldu unun belirlenmesi ilk ipucu olacaktı. Lakin bu i uzun sürece i gibi, bir sonuç verece i de kesin de ildi. Kazanın henüz ölmeyip, kurtulma umudunun mevcut oldu unu duyması Kemal beyi biraz teselli etmi , bu konunun bir an önce aydınlatılması için ne kadar nüfuz sahibi tanı ı varsa arıyordu. Aksi halde, mahut olaydan ötürü Nurcan kendisinden dahi üphelenebilece ini dü ünüyordu. Koridorda bir sandalyede oturmı , saatlerdir beklemekte olan Nurcan'ın yanına gelen bir hem ire, onu Kazan'ın odasına götürebilece ini, artık kendisine gelmi oldu unu müjdeliyordu. Derhal yerinden kalkıp, hem irenin arkasından yürümü tü.

Kazan gerçekten kendindeydi. Bunu görünce gözlerine inanamamı , sevinçten a lıyordu. Kazanın yanına, yata ın kenarına oturmı , yüzünü onun serin ellerine sürüyordu. Onun bu halini gören Kazan gülererek;

- Ne o güzelim, yoksa bir an ölüp, gittim mi sandın? Korkma, ben öyle kolay ölmem.

-Seni bir an kaybetti imi dü ündüm. Tanrım, sana çok ükürler olsun.

-Merak etme, birkaç güne kalmaz taburcu edilece im söylendi. Nitekim, Nurcan'ın çıkmasından sonra Kemal ve di erleri ona

geçmi olsun demi lerdi. Kemal samimi bir çehreyle:

- Bunu yapanı mutlaka bulaca ız, bundan hiç ku kun olmasın

Kazan. Bu, sen ya amamı olsan bile böyle olacaktı.

- Sa ol Kemal Bey, bunu kimin veya kimlerin yapmı olaca ını tasavvur edemiyorum.

- Polis ve di er istihbarat te kilatlarında dostlarımız var, hemen onlarla irtibata geçip, soru turmayı derinle tirece im.

- Bana kalırsa buna gerek yok. Hem nasılsa bir yararı olmaz.

- Neden olmasın ki?

- Benim gibi ba ına buyruk bir serdengeçti için en mühimi, u an hayatta olmaktır...

Kemal Kazan'ın yanından ayrılır ayrılmaz ima etti i dostlarını aramı tı. Fakat tahkikat yeni ba ladı ı için söylenecek bir ey yoktu. Bir hafta sonra Kazan taburcu olmu , stanbul'a dönmü lerdı. Biraz iyile tikten sonra Antalya'ya tekrar dönecekti. Fakat bu arada bo durmayıp, hayatına kast edenleri bulmak için dü ünecekti. u an hiçbir ey bilmiyor ve tasavvur edemiyor olsa da, onları bulaca ına inanıyordu. Çünkü onlar her kimse, muhtemelen kendi geçmi inde bir anın pe ine dü mü olmalıydılar...

Günlerdir kah istirahat ediyor, kah bedensel eksersizler yaptıktan sonra yatıp, dü ünüyordu. Nihayet dört hafta sonra eski sa lı ına kavu mu ve olası gördü ü yerlerde ön ara tırma yapmak istiyordu. Birkaç gün önce aldı ı Kawasaki 1600, deriden mamul motosiklet kıyafeti ve ba ında mi feri ile evden çıkmı tı.

Ak am olmak üzereydi. stanbul yolları her zamanki gibi kalabalıktı. Ama bu o denli bir engel olu turmuyor, güçlü motorun kıvrak manevraları hızla yol almasına imkan veriyordu. Bo az köprüsünden geçmek istiyordu. Gi elerden henüz hareket etmi ti. Köprünün orta noktasına geldi i sırada korkuluklardan öte yana geçme e çalı an birini fark etmi ve hemen frene basmı tı. Henüz yirmili ya larda olan bir gencin intihar etmek üzere oldu unu anlamı , sa a yana ıp, yava ça motordan inerken, gence hitaben:

- Hey, delikanlı! Dur hele, sen ne yapmak istiyorsun karde im? Onun kendisine do ru yakla tı ını gören genç:

-Dur. Sakın gelme a abey. Beni kendi halime bırak. Bıktım bu sefil hayattan. Ya amak istemiyorum artık.

- Dur biraz karde im. Dur da ne derdin varsa bir konu alım,

istersen yine atlarsın.

- Bu benim sorunum, kimseye yük olmak istemiyorum. Kararımı verdim, lütfen beni kendi halime bırak.

Köprü trafiği hiçbir şey olmuyormuş gibi akarken, Kazan, intihar etmeye kararlı oldu. Söyleyen gencin yanına yaklaşıyor, onu oyalamak için konuyu masasını sürdürüyordu.

- Henüz çok gençsin koçum. Ne gördün hayattan ki, yazgının karışığında yenilgiyi kabul ediyor, hemen teslim bayrağını çekiyorsun. Yaklaşıyor mu bu sana?

- Yok be abey, gördüklerim bana yeter, gına geldi artık işsiz, güçsüz dolaşımdan. Çok yaklaşıyor, hemen dur yoksa atlıyorum!?

- Tamam, tamam! Dur. Sakın atlama. Sorunun buysa çözeriz. Bunun için insan kendi hayatına kıyar mı hiç.

- Yok abey, ben böyle diyenleri çok gördüm. İnsanlara ne inancım, ne de güvenim kaldı.

- Sizin ne, nerelisin, neden böyle umutsuz konuyu uyuşsun kardeşim.

Her sorunun bir çaresi vardır, seninki dert bile değil. Sana hemen iş bulacağımıza dair söz veriyorum.

- Yok abey, inanmam dedim. Lütfen yoluna git. Benim de bir onurum var, böyle onursuz yaşamaktansa ölme işiyle.

- Söyleni dahi söylemedin. Erkan, ne önemi var sanki bunun.

- Öyle deme, her insan bir olmaz.

- Yok, bana göre bütün insanlar aynı.

- Olur mu Erkan, bana bak! Hiç yalan söyler bir hal var mı bende?

- Güldürme adamı abey, baktığı kasktan yüzün mü görünüyor ki? Bu halinle uzaylılara benziyorsun.

- Tamam, hemen çıkarıyorum. Kusura bakma, telaşla bunu unutmuşum. Beni uzaylılara benzettiğin çok ilginç, şu halde beni daha önce rastladığını ki ilerden biri olarak görmüyorsun, değil mi?

- Yok, onu söz gelimi söyledim. Ama yine de sen biraz daha farklı

görünyorsun. Her eyeye ra men ben gidiyorum. Haydi eyvallah!

-Dur bir saniye Erkan. Tamam, yapma diye ısrar etmeyece im artık. Fakat beni tanımanı istiyorum. Adım Kazan ve benim sorunum seninkinden bile beter, biliyor musun?

- Bırak a abey, giderayak benimle dalga geçme.

-Yok, yok inan ki. Hastaneden çıkalı henüz birkaç gün oldu. Kalbimden kur un yedim, ama ükür ölmedim.

- Deme ya, nasıl oldu, kim yaptı peki bunu?

- te sorun bu ya. Kimin ve niçin yaptı ını dahi henüz bilemiyorum. Uzaktan ate edildi. Kar ımda görünmeyen bir dü manım var.

- Allah, Allah! Böylesine ilk kez rastlıyorum. E, eh, imdi ne yapacaksın peki?

-Vallahi bilmem, i te çıkmı , beni vuranları arıyordum. Bana yardımcı olmak istemez misin?

- E, ey. Yani isterim ama ne yapabilirim ki?

- Güzel, gel öyleyse. Sonra bunun nasıl olaca ını konu uruz.

- Beni atlamaktan vazgeçirmek için uydurmadın bunu de il mi?

- Yok, emin olabilirsin.

- yi, haydi gidelim öyleyse. Böylece onu kucaklayan Kazan:

-Bravo koçum, i te böyle. Haydi bakalım.

Derken onu da motora alarak gaza basmı , asfaltı adeta yırtan motor sesinin ardından bir anda oradan uzakla mı lardı. Son durdukları yer bo az manzaralı bir restorandı. Kazan buraya ara sıra u rar, deniz ürünleri ile rakı içerdi. Yemek yerken konu uyorlardı. Erkan bir an Kazanın yüzüne bakarak;

-Senin gibi iyi bir insanı neden öldürmek isterler, anlamıyorum. Kazan gülerek;

-Aldırma, bunu ba aramadılar ya, sen ona bak. imdi sıra bende. Bakalım onların hayatta kalmak için böyle bir ansı olacak mı?

- yi ama onları tanımıyorsun, bunu nasıl yapacaksın?

- Evet, ama bu imdilik böyle.

- Fakat daha sonra da onları görmem zor de il mi? Çünkü sana yakla mıyor, uzaktan ate ediyorlar.

- Do ru, fakat bu defa beni kolay kolay yaralayamazlar.

Kazan konu urken anora ının yakasını açmı , altından giydi i çelik yele i gösteriyordu.

- Hımm, anlıyorum. te bunu çok iyi akıl etmi sin a abey.

- Evet, sahi Erkan, ne i yaparsın, tahsilin, mesle in var mıydı?

- Meslek Lisesi mezunuyum a abey. Torna-Tesviye bölümü. Ama mesle imde hiç çalı amadım.Son zamanlarda bir garsonluk dahi bulamadım.

- Ba ka sorunun var mı, çünkü salt i sizlikten ötürü insan hayatına son vermek istemez.

- Valla a abey, bana sorarsan ba ka bir derdim yok. Evden ayrıldım. Çünkü bir yıldır bo um ve pederle her ak am tartı ırız. Onun geliri de çok az, aileye kıt kanaat yetiyor. Dün ak am onurumu çok kırdı. Bir daha eve asla u ramak istemem.

- Anlıyorum. Merak etme. Evine yine gideceksin, fakat kalmak için de il, veda etmek için. Çünkü seni Antalya'ya gönderece im. Orada önce altı aylık bir kurstan geçeceksin. Hayatın de i ecek ve bir i in olacak.

- Deme ya a abey, ne kursu bu?

- Gidince görürsün, imdi arayıp senden bahsedece im. Merak etmene gerek yok. Çok sürmez ben de gelirim. Burada biraz i im var. Konu malum; beni vuranları ara tırmak istiyorum.

Yemekten sonra, Hüseyin ile irtibata geçen Kazan, aynı gece onu Antalya'ya yolculamı , sonra kalabalık terminalin çıkı kapısına yönelmi ti. Bu sırada ona çarpan orta boylu, fötr apkalı bir adam elinde ta ıdı 1 siyah çantayı yere dü ürmü , açılan çantadan saçılan evraklar arasında bir foto raf görülmü tü. Bu onun resmiydi. Yerdeki evrakları toparlamakta olan adamın do rulmasını beklemeden onu yakasından kavrayan Kazan:

-Dur bakalım hem erim, u resimdeki adam kim imi bir bakalım.

-Sana ne ondan be birader, bırak yakamı, git i ine.

- Ne demek bana ne, o resimdi adam benim, resmim sende ne arıyor, söyle bakalım sen kimsin?

Kazan böyle diyince adam bir an kendisine dikkatle bakmı ve panikleyerek, onun elinden kurtulmak için hamle etmi ti. Lakin Kazanın çelik pençelerinden kurtulması hiç kolay de ildi. Onun bu halinden iyice ku kullanan Kazan;

- Dur hele yav, ben seni bir yerden tanıyaca ım galiba. Evet, evet sen ehmuзsun, de il mi? Mardinli ehmuз.

- Yok karde im, benim adım Ahmet. ehmuз küçük karde imin adıdır.

- Tamam i te, ehmuз çok iyi dostumdur. Demek ondan almı tın resmimi?

- Ben almadım. O koymu olmalı.

- Neyse, kusura bakma, gel urada bir çay içelim. ehmuз nerde, ne alemde?

- O Unkapanı'nda, orada bir kaset irketi var.

Böyle konu arak yakındaki kafeteryaya gitmi ve çay içerek bir süre daha konu mu lardı. Kazan ehmuз diye birini tanımiyordu. Rast gele atmı ve muhtemelen tutturmu tu. Ya da tutturmamı , lakin adam kurnazlık edip, onu savsaklamak istiyordu. Nitekim ayrılma vakti gelmi ve Kazan, ehmuza selam söyle, diyerek onu göndermi ti.

Adam dı arı çıkarken o da ardından çıkmı tı. Onu kaybetmek istemiyordu. imdi bırakmasının tek nedeni daha iyi bir yerde yakalamak içindi. Adının Ahmet oldu unu söyleyen adam dı arda bir taksi ça ırıp, binmi ti. Kazan parkta bekleyen motosikletin direksiyonunda takılı mi feri ba ına geçirip, hemen takibe ba lamı tı. Önünde iki motosikletli Yunus gidiyordu. Yanlarından geçerken ona bakıyorlardı. Caddeler nispeten trafik bakımından sakindi. Taksi elli metre kadar öndeydi. Ara yoldan sa a, E5 kara yoluna çıkıyordu. Onu izledi ve Avcılarda parkın yanındaki ye il apartmana girdi ini gördü. Adam ikinci kata çıkınca, oradaki dairenin 1 1 1 yanmı tı. Onu bırakıp, Unkapanı'na, ehmuз diye

biri var mı diye bakmak istiyordu. ehmuz gerçekten vardı. çeri girince hemen kalkıp elini sıkarak, ho geldin etti.

- Vay, Kazan garda , seni hangi rüzgar attı buralara.

- Beni tanıyorsun demek. Fakat ben seni neden tanımadım?

- Nasıl tanımazsın, hatırlasana.

- Neyi?

- Ben hapishane arkada ın ehmuz.

- Peki ya o Ahmet denen adam kim, karde in oldu unu söylüyordu. Ahmet diye bir karde im yok, yanıliyorsun Reis.

- Peki yanıliyorum da o neden resmimi senden aldı ını söylüyor?

- Benden mi almı ?

- Hem, senin var mıydı ben de, ki benim de sende ola?

- Olabilir, hem neden olmasın, beraber çektirmi tik ya?

- yi ama beni vuran adamlara bu resim nasıl gitti?

- Ne diyorsun Reis?

- Evet, maalesef.

- E, eh sonra, nasıl oldu?

- Nasıl olsun, hamt olsun ayaktayız. Tekerrür ihtimalini yok etmek için de, i te yoldayız.

-Hımm, anlıyorum. Bir yardımımız olabilirse buyur, emrine amadeyiz her zaman.

- O halde dü ün ve dü manım kimse söyle,- Fakat önce albüme bakmalı, sonra bu konuyu dü ünmemeliyim. Biraz zaman lazım anlayaca ın Reis.

- yi, dü ün ve u numarada beni ara, oldu mu?

- Tamam. Kal biraz oturalım, bir eyler içelim desem?

- Yo, i im var. Sonra olur. Ama sen albüme bakmayı sakın unutma. Hadi eyvallah.

Kazan artık do ru yol üze oldu unu biliyordu. Ahmedî gözden kaybetmemeli, ama ehmuza daha önce izlemeliydi. Karanlık bir kö ede durup, onun çıkmasını beklerken, motorun yan çantasındaki kamuflaj malzemesinden yararlandı. Artık ba ka biri olup, çıkmı tı. Bir gün sonra, gazeteler stanbul'da iki ceset bulundu unu, faili meçhul cinayetlerin aynı tarzda katledilmi olduklarını duyuruyordu. Haberin detayında, bu ki ilerin sabık tetikçi oldukları ve hayatlarını bu yoldan kazandıkları yazılıyordu...

Kazan üç gün sonra yine Antalya'daydı. Zaviyedeki dersler devam ediyordu. Yeni kursiyerler bu kez yirmiyi bulmu tu. Hüseyin'e telefon açan Fırat ise, İstanbulda hareketli günler ya andı ını, ve nedense, Kürt Memedin mekanı ona devredip, aniden ortadan kayıp oldu unu söylüyordu.

Yeni ö renci grubu arasında bulunan Erkan, Kazanın önceden tanıdı ı tek ki i idi. Bütün zamanını ayırdı ı edebiyat, tarih, felsefe ve davranı bilimleri çok ilgisini çekiyordu. Buna paralel olarak, ba arılı bir ö renci olaca ı belliydi. Kazanın verdi i dersler davranı ı ve felsefeyi içeriyordu. Bedensel olarak yapılan hareketlerden sonra branda kaplı bölüme ba da kurup, sıra halinde oturan ö renciler onun yaptı ı açıklamalara ili kin sorular sorarlardı. Yine böyle bir ders saatinde soru soran Erkan:

- Hocam, girdi imiz ortamlarda sakın, özgüvenli ve muntazam, özlü cümlelerle, kısaca meram anlatmayı ba arılı bir diyalog için yeterli sayıyorsunuz, ama bu her yerde geçerli olabilir mi?

-Genelde evet, ama müstesna yerler vardır elbet. Ortamına göre davranı türü seçilmelidir. Biz burada muhtemel davranı türlerinin temel kurallarını ve bir takım istisnai örnekleri verme e çalı aca ız. Geri kalan durumlara dair davranı tarzını bizzat ke fedip, uygulamak sizlere dü ecek. Çünkü, "Tahsil kuralları, tecrübeler istisnaları ö retir". Ba ka sorusu olan var mı?

- Hocam, kullandı ımız dilin vurgu ve telaffuz bakımından muntazam olmasına dikkat edilmesini öneriyorsunuz, lakin, diyelim ki, biz bunu gösterme i ba ardık, fakat ya muhataplarımız bunu anlayacak denli bilgi sahibi de illerse, ne yapaca ız?

- O bakımdan, ne yazık ki pek talihli de iliz. Çünkü nüfusumuzun yarısından ço u geli i güzel, kaba taslak cümlelerle ve hepsi birkaç yüz kelimeyi bulmayan bir da arcı ı kullanmaktalar. u halde bize dü en

görev daha da artacaktır.

- Hocam, bu durumda i imiz çok zor demektir.

- Do ru, ama, her eye ra men sizler, altı ay sonra buradan bütün davranı lara kar ı geçerli ve etkili cevaplar verecek duruma gelmi olarak topluma katılacaksınız, umarım.

- Hocam, katılı merasiminde “Sizler ya adı ınız toplumsal çevrede bütün davranı larınızla ister istemez dikkat çekecek ve bundan ötürü size yönelecek her türlü tepkiyi gö üsleyerek, en uygun kar ılı ı vereceksiniz”, denmi ti. Bu kar ılıklar arasında, gerekince metazori davranı , yani Karate de olacak mı?

- Tabii ki. Ama bunun ölçüsü iyi ayarlanmalı, mümkün olan en az hasarla rakip teskin edilip, dizginlenmelidir.

- Hocam, bizim toplumun ki ileri, ço unluk ma rurdurlar, yani bırakalım zorla dizginlenmeyi, sözlü bir müdahaleye kar ı bile silahla cevap vermek isteyenler çıkar. Bu durumda ne yapmalı, biz de silah mı kullanaca ız?

- Siz buradan en tehlikeli, görünmez bir silahla müsella h olarak ayrılacaksınız. Bundan ba ka silaha muhtemelen ihtiyacınız olmayacaktır.

- Böyle diyorsunuz ama Hocam, diyelim ki bir adam sözden de, sükut ve nasihattan da anlamadı ve onun tecavüzünü Karate ile önlemek zorunda kaldı; adam dayak yedi. Sonra gidip silah getirdi, o zaman ne yapaca ız. Bu durumda ate li-ate siz silah ta ımak zorunda de il miyiz?

- Bu ku kuya kapılmanızın nedeni, bu tecrübeye henüz eri medi iniz olsa gerek. Bana kalırsa, ba ka silah kullanmak zorunda kalmanız milyonda bir ihtimal olacaktır. Kaçınılmaz bir durum olu tu unda, bunu erken anlama yetisini kazanmanız daha sonra edinece iniz ba ka bir beceri olacaktır.

- Yani?

- Yani yerine göre ve nasıl davranılaca ını henüz yeterince bilmiyorsunuz. Bilmelisiniz ki, yumruk atılacak yere kur un, kur un atılacak yere yumruk atılmaz. Bazen bu i i halletmek için rakibe, vurmaksızın, bir bakı la, bazen rakibe elle dokunarak, bazen iddetli bir tokatla ve bazen bir yumrukla halledebilece inizi göreceksiniz. Burada

mühim olan husus; haklı olmanın yanında, o ölçüde ve tam ayarında davranmanızdır.

- Hocam, diyelim ki, silah kullanmak zorunda kaldık ve adam öldü.

O zaman katil olmuyor muyuz?

- Silah kullanmayı yakın ihtimal sayıp, silah ta ıdıkça adam vurmanız çok olasıdır. u halde, açık ve zorunlu bir neden olmadan asla silah ta ımayacak ve silah kullanmayı gerektirecek ortamlardan uzak durmaya gayret edeceksiniz, demektir.

- Hocam, adam öldürmeye, sizce ne zaman izin vardır?

- Sadece sizi öldürmek niyetli bir saldırı vuku bulup, kendi hayatınız veya ba kalarının hayatlarını korumak söz konusu oldu unda.

- O zaman katil, olmuyor muyuz hocam?

- Bana göre bu durumda katil olmak, maktul olmaktan iyidir. Yok ama illa da, ben katil olmak istemem diyen olursa, ona da bir diyece imiz yok tabii. Herkesin kendi hayatı üzerinde tasarruf ve takdir hakkı vardır; isteyen öldürmez, kendi ölür.

- Hocam burada aklıma bir soru geldi. Hıristiyanlıkta kendini savunma yokmu , sana bir tokat atılırsa, di er yana ını da çevir, demi H.z sa. Bu sizce do ru mu?

- Bu onların bilece i bir ey. Biz Hıristiyan de iliz. Ama burada söz konusu olan tokat yemek de il, hayatın tehlikeye girmesi veya öldürülmektir.

- Do ru, fakat hocam tokat deyip geçmeyelim. Hiç bir tokadın ölüme yol açmayaca ı iddia edilemez. Örne in, bir Osmanlı tokadı, öldürücü darbe olarak yetermi .

- Hal böyle olunca Hıristiyanların durup, kendilerini tokatlatmadıklarını, Osmanlı tarihi ve hepsi birer Hıristiyan devleti olan Avrupalılarla yapılan sava lar da göstermi tir. O dedi in, sadece Hıristiyan misyonerlerin propaganda sözüdür. Çünkü ba arabilen her canlı kendini mutlaka savunmak ister. Evet, hep sen sordun Erkan, biraz da sizler sorun, sorusu olan yok mu?

Bu davet üzerine el kaldıran Kenan:

- Hocam, vücudumuzun tabii araçları “Atemi”leri, yani el, ayak ve

kafamızı nasıl hazırlayacağız ki, bunlar birer gerçek silah durumuna gelsinler?

- Yi, nihayet pratiğe yönelik bir soru geldi. Bunun için u kum torbalarını, duvarlardaki sabit makivaraaları kullanacaksınız. Önce yavaş , sonra artırarak çalışmaya devam ederseniz, atemilerin zamanla ne kadar güçlenip, sertleştiklerini göreceksiniz.

- Hocam, adamın biri, bir Tv sunusunda gördüm, yumrukla bir düzine kiremidi kırabiliyordu. Bunu biz de başarabilir miyiz?

- Kuşkusuz, ama buna hiç gerek yok. Zira, iyi çalıştırılınca atemeleriniz imdiki hallerinin iki-üç katı güçlenecek ve bu size yeterlidir. Çünkü hedefiniz bir yerde sabit duran eşyalar değil, hareket halindeki etkemikten mamul mütecaviz varlıklar olmalıdır. Bir adamı tek darbe ile saf dışı bırakmak için uygun noktaya, tek vuruş yapmak yeterlidir.

Onlar böyle konuşurken, salona gelen Hüseyin Kazancı'da arıca ırmağı ve çıkarırken:

- Hocam, İstanbul'dan geldiğini söyleyen bir emniyet mensubu sizinle görüşmek istediğini söylüyor. Diyordu.

Kabul salonunda bekletilen kişiyi komiser Refikten başkası değildi. Kazancı görünce, oturduğu yerden kalktı ve masaya gelince onunla tokalaştı.

Kazan:

-Buyurunuz, benimle görüşmek istediğiniz konu nedir?

- Ben İstanbul'da Cinayet masasından komiser Refik, siz Kazan Atılgan'sınız değil mi?

- Evet, mesele nedir Komiserim?

- Bir cinayet olayı. Çıkardığı bir portre taslağını masaya koymuştu. Buna dair ilk görüş belirten Hüseyin:

- Komiserim, siz şaka yapıyor olmalısınız. Bunun neresi Kazan hocaya benziyor, anlayamadım?

-!

Buna ilaveten gülerek söze başlayan Kazan:

- Affedersiniz komiserim ama, resim te hisiniz bence de yetersiz. Geli i güzel görü belirtmek adet ise, ben de, bu size benziyor, diyebilirim.

- Bu, görgü tanıklarının tariflerine göre, bir ressam tarafından çizilmi dyüh muhayyel bir taslak tabii. Her halde vesikalık resminiz gibi olmayacaktır, Kazan bey. Ama bundan yola çıkarak, mesnetsiz istihza yapmanıza gerek yoktu.

- Neden mesnetsiz olsun komiserim?

- Mesnetsizli i urada; ben bir devlet memuruyum, amaç ve görevim suç faillerini bulmaktır, cinayet i lemek de il.

- Lütfen gücenmeyin Komiserim, ama, ilk cinayet i leyen polis her halde siz olmazdınız. Kaldı ki, onu söz geli i söyledi imi biliyorsunuz.

Bana soraca ınız ne varsa buyurun, sorun, yoksa dersim var, ona devam edece im.

- yi, o halde, lütfen söyleyin, geçen Çar amba günü gece saat onbirde neredeydiniz ve bunu kanıtlayabilir misiniz? Yani cinayetlerin i lendi i sırada?

- Tabi ki, Bo azda demirli, bir dostumun yatında, verilen bir partide davetliydim.

- Buna dair ahitleriniz olsa gerek?

- Elbette, bütün davetliler ve Kemal Bey buna ahittirler.

- Kazan Bey, dosyanızı inceledim. Çok tekin bir adam olmadı ınızı biliyorum. Ama do rusunu söylemek gerekirse, sizi suçlayan somut bir delil henüz yok elimizde. Bu yönden anslısınız.

- Ba ka sorunuz yoksa gidebilir miyim?

- Evet, ama ya antınıza dikkat edin, bilhassa İstanbul'a geldi inizde.

- Tamam, merak etmeyin, dikkat ederim. Ha bu arada sayın komiserim;

biliyorsunuzdur, bundan bir ay kadar önce, ahsen suikasta u ramı , ölümünden kıl payı sıyırmı tım. Bu olayın failleri hakkında emniyetin ne yaptı ını sorabilir miyim bu arada?

- Evet, ama bunu benim ekip soru turmadı. Konuyu Antalya te kilatından sormanız gerekiyor. Sanırım, halen bir ip ucuna rastlanamadı.

Salondan ayrılan Kazan, derse dönmü , kaldı ı yerden devam etmi ti. Ak am yeme ini Nurcan ile yemi , kahve içerek konu uyorlardı.

Nurcan, Serap ile telefonda görü tü ünü ve onu ziyarete gitmek istedi ini söylüyordu. Bunu anlayı la kar ılayan Kazan, onu bir haftalı ına gönderme e razı olmu tu.

- Tamam, telefon et, uçak varsa seni alana bırakırım.

- Senden ayrılmak istemiyorum ama, zavallı bir türlü kendine gelememi. Ak am olunca, ana kız oturup, a lıyorlarmı . Kazan duyduklarına üzüldü ü halde, gülerek:

-Az kalsın tam dert orta ı olacaktınız, fakat Azrail hazretleri son anda bundan vazgeçmi olmalı.

Nurcan sathi bir kırgınlıkla:

- A k olsun sana hayatım. Buna bile gülebiliyorsun.

- Ne yapalım güzelim, insan ölmek için do ar. Oturup, bir ömür boyu a lamanın kime, ne faydası var?

- Yok ama, insanın elinde de il ki aksini yapmak.

- Neyse, hadi seyahat acentesini ara da, seni bırakayım.

Nurcan'ı alana götürmek için yola çıktıklarında, arabayı Hüseyin kullanıyordu. stanbul uça ı saat 23.00 de kalkıyordu. Hüseyin gülerek:

- Senin aynasızlar bo durmuyor a abey, ama bo atıp dolu tutturmak mümkün de il.

- Demek Memo stanbul'u terk-i diyar etmi . Acaba bu herifin bir bildi i mi vardı?

- Do rusu hiç anlam veremedim. Ama durdu u yerde bunu neden yapsın ki?

- Sebebini bilmiyorum, ama içimden bir ses, bu adamın bir töhmeti oldu unu söylüyor. Onu bulmak ve görü mek istiyorum.

- Ben de öyle dü ünüyorum, ama nasıl bulaca ız, hiç fikrim yok. En iyisi, Fırat'a soru turmasını söyleyelim. Bakarsın bir bilene rastlanır.

- Hüseyin, dostum bu konu geçi tirme e gelmez. Adamın niyeti bozuksa, onu bir an önce bilmeliyiz.

- Haklısın a abey, lakin bizim u an yapabilece imiz bir ey yok.

Olabildi ince dikkat edip, bir an önce ara tırma a ba lamasını söyleyece iz.

-Alana varınca Fırat'ı ararım.

Yarım saat sonra alandaydılar. Hüseyin, Fırat'ı ararken, Kazan

Nurcan'ın uçu i lemlerini yapmı , kucakla arak ayrılma lardı.

ehirde dola ırken u radıkları bir otel lobisinde bir grup insan, yüksek sesle tartı ıyorlardı. Konu Avrupa Birli i. Konu macı orta ya larda iri yarı, kültürlü görünen biriydi. Türkiye'nin bu birli e mutlaka tam üye olması gerekti ini savunuyordu. Dı ardan gelenlerle tartı ma ortamı büyüyor, herkes kendi görüşünü dile getirmek için sabırsızlanıyordu. Kazan ve Hüseyin bo bir masada oturma , konu macıları izliyor, zaman zaman kendi aralarında konu uyorlardı.

Dı ardan gelenler arasından bir bayan, konu macıya hitaben:

-Size ço u konularda katılıyorum lakin, Avrupalıların din konusundaki tutumları beni kaygılandırıyor. Çünkü Türkiye'nin Avrupa de erlerini payla ması lazım, derken, esasen ço unluk Müslüman olan halkın din de i tirmesi, aksi halde üyeli in mümkün olamayaca ı ima ediliyor.

- Hanım efendi, bence bunu hiç ciddiye almasanız daha iyi. Çünkü böyle diyenler marjinal kesimlerin sözcüleridir. Oysa Avrupa'da daha güçlü sesler, dinin bir üyelik kıstası olmadı ını, yazılı kurallarda buna yer verilmedi ine dikkat çekiyorlar.

Söze katılan esmer, kilolu bir adam:

- Türkiye'nin tam üye olmasına, orada oldu u gibi, burada kar ı çıkanlar da çok ve bunlar haklı. Çünkü biz Avrupa'dan ziyade, Asya kültür ve medeniyetinin bir parçasıyız. Co rafyamızda bunu gösteriyor. Haksız mıyım?

- Bayım, siz kendinizi o aidiyette hissediyor olabilirsiniz, bu çok

normal. Lakin ço unluk, hatta Osmanlı anlayı ı dahi Avrupalıydı.

- Osmanlı da mı Avrupalıydı? Güldürmeyin adamı lütfen. Türkiye ve Osmanlı niyetleri esasta, taban tabana zıt iken, bu gerçe i ya zihinsel körlükten ötürü görmüyor veya bilerek çarpıtıyorsunuz.

- Fakat rica ederim bey efendi, bu nasıl olur?

- Osmanlı'nın Avrupalı oldu unu mu iddia etmek istiyorsunuz yine?

- Elbette öyle idi efendim. Dü ünsenize, sınırı Macaristan iken Avusturya ve Fransa ile kom u de il miydi Osmanlı ve Osmanlı dedi imiz kim, biz de il miyiz?

-Fakat biz oraya niçin ve nasıl gitmi tik, hangi üyelik anla masına imza atmı tık, kim kime, nasıl olması ve davranması gerekti ini dikte ediyordu, onlar mı, yoksa mesela bir Kanuni mi?

- O konular farklı tabii...

- Sizler farkında olmadan veya kasten, fetih statüsü ile anla ma artlarının gere i bir statükoyu kar ı tırıyorsunuz. Aslen Asyalı olan Osmanlı Sultanları, Avrupa'ya ait ülkeleri fethettikleri zaman, onlara tabi

olmayıp, aksine, ço unu kendine tabi kılmı lardı. Sizin destekledi iniz

bununla ne ilgisi var?

Bu açıklama kar ısında sükut eden adamın yanında duran kravatlı bir adam söze katılarak:

- Esasen beyefendinin sözleri do ruydu. Lakin o zaman Avrupa da bu Avrupa de ildi. Malum ülkelerin hepsi müstakıl krallıklardı. imdiki

Avrupa devletleri önce kendi aralarında, kar ılıklı anla malarla bir araya geldiler, sonra da Türkiye Cumhuriyeti bu birli e katılma istemini açıklayarak, Avrupa birli inin ilgili idari organlarıyla Ankara ve Roma anla malarını imzaladılar.

- Demek ki Osmanlı Avrupalı de ilmi .

-Evet, Osmanlının Avrupalılı ı çok daha farklı bir yapı arz etmekteydi, zira Avrupa Osmanlıydı...

Bunun üzerine önceki konu macı:

- Osmanlının sonradan u radı ı yenilgilerden ötürü, yapısal olarak de i ti ini ve stanbul da bir zamanlar Fransızca konu ma modasının ne kadar yaygınla tı ını unutmamalı.

Kilolu adam cevaben:

- Biz o zamanki Osmanlıyı zaten Osmanlıdan saymıyoruz. Zira aslını de i tirerek soysuzla mı oldu u için de, sonunda yıkılıp gitti. Onun yerine kurulan Cumhuriyetin iarı “Tam ba ımsızlık” iken, imdi siz Atatürkçüler “Tam ba ımlılık” diyorsunuz. Ne garip ki?

- Hayır, kar ılıklı ba ımlılık, diyoruz. Onlar ne kadar, biz o kadar...

- Öyle olsa iyi, ama gerçek öyle mi?

- Bizim amacımız böyle ve bunu kabul ettirmek için çaba sarf etmeliyiz.

- Onlar bizden daha müreffeh ve bu bakımdan daha güçlü olduklarına göre, e de er olma iddiamızda ba arı ansımız az de il mi?

- Evet, hayli az. Ama yine de yok de il. Çalı ıp, ba aralım ve onlara kendimizi kabul ettirelim. Bu durum böyle yerinde saymaktan ve yine de onlara ba ımlı kalmaktan daha iyidir.

- Fakat onlar ba ka bakımlardan da çeli ki içindeler. Çünkü bir taraftan farklı ırk ve kültürlerin birle mesini te vikten öte, önerirler iken, di er yandan Türkiye’yi bölmek anlamına gelen i lere destek vermekteler.

- Evet, maalesef bu tür çeli kiler yok de il. Lakin yine de bu bizim dirençli çabalarımız kar ısında hükümsüz kalır, yeter ki biz, kendi ülkemizi, sözde kalmayan, adil hukuk kurallarıyla teçhiz edip, vatanda ı devletin kölesi durumundan kurtarıp, ona asli görevini verebilelim. Devletin asli görevi; vatanda a samimiyetle hizmet götürmek ve bunu yönetmektir, onu ezmek ve ezdirmek de il.

Amaçları bir kahve içmek olan Kazan ve Hüseyin, tartı mayı ilgiyle izlemi lerdı. Oradan ayrılımlı , sokaklara dalmı lardı. Hüseyin onu daha önce tanı tı ı birinin yanına götürüyordu. Kale içinde bir çok kö e dönerek, eski bir yapı önünde durmu lardı. Ana kapı asmalar arasında, görkemi dikkat çekecek denli usta i i, kadim i lemeler, gravür ve rölyefler ta ıyordu.

Hüseyin ona mekân sahibi hakkında kısaca;

- Sana birini tanı tıraca ım. Müthi tarafını hemen söyleyeyim; bu öyle ilginç birisi ki, ne oldu ona bir türlü karar veremez, ço u gibi, sen de onu sadece Ressam zannedersin. Oysa hayatta anlamadı ı konu yok gibi. Ona sorarsan ama, bütün bildi inin birkaç ilke oldu unu söyler...” Demi ti.

Kapının hemen yanındaki ı ı ı yakarak içeri girmi lardı. Önlerine lo bir koridor çıkmı , onu geçerek ilerliyorlardı. Koridor boyu bir kaç kapalı kapı önünden geçmi , sa kol yönünde dirsek yapan ikinci koridorun sonunda, ı ık yandı ı görülen ba ka bir odaya girmi lardı.

Usta onları ayakta kar ılamı ve ate yanmakta olan ocak ba ındaki sehpaye buyur etmi ti. Kazan onu tanır gibiydi. “ nanılmaz bir ey!” Diyordu. Böylesini görmemi tim. Bir süre havadan sudan konu up, saat gecenin üçüyken ayrılma lardı.

Geri döndüklerinde kimi ö renci ve Hocalar toplanma , ülkeyi ilgilendiren güncel konuları görü üyorlardı. Üzerinde yo unlukla durulan, Türkiye’de ki misyoner faaliyetleriydi.

Tarihçi:

-ABD ve Avrupa kökenli Hristiyan Misyonerler, Türk gençlerine kanca atmı , kendi hikayelerini belletiyorlar. Bu durumda, siyasi iktidar tek kelime ile sorumsuz davranıyor. Tarihte benzerleri var. ktidar, hükümet çarkını çevirebilmek için aynı ve nakdi kaynaklara gereksinim duyar ve bunu sa lamak için Misyonerleri besleyen yabancı vakıfları destekleyen büyük irketlerin antajlarına boyun e erler.

Bir ö renci:

- Uzun sözün kısası, yabancılar, önce iktidarı belirliyor, sonra da diledikleri gibi at oynatıyorlar bu ülke topraklarında.

Bir ba ka ö renci:

- Öyle ama, bakıyorsun birileri çıkıp; aynı i leri Fethullahçılar yapıyor, bu durumda biz de onların çalı malarına göz yummak zorundayız, diyorlar.

Tarihçi:

-Fakat nedense, misyonerlerde oldu u gibi, Fethullacı, diye

tanımlanan e itim te ebbüsçülerinin faaliyet içinde bulundukları ülkelerin vatandaşlarını kendi toplumlarına karşı kırttıklarını iddia

eden kimse yok.

Hüseyin:

-Fethullacı, diye bilinen cemaatin, gerek ülke içi ve gerekse dışı nda bir çok faaliyetleri oldu u bilinmektedir. Ancak bunların kimlik ve amaçları hakkında görüş birliği sağlanmamıştır. Kimine göre, devletçe yasaklanmış olan, Nurculuk adı verilen, Saidi Nursi tarafından başlatılmış bir slam eriatçısı akımın yandaşları, kimine göre ise Türklerin ya da bütün ülkelerdeki Müslümanlara e itim hizmeti götüren, iyi niyetli te ebbüslerdir.

Kazan:

-Kimileri de onların ABD tarafından, kendi global amaçları doğrultusunda çalışmalara yönlendirilip, bu nedenle desteklendiklerini iddia ediyor. Her halükarda, bunların Misyonerlere benzemedikleri halde, onlarla kıyaslanmaları yanlış ve yanıltıcıdır.

Kazan istirahat için çıkmış, devresi gün Ustaya ulaşmıştı. Usta buna çok memnundu.

- Saklama a lüzum yok, seni bekliyor, geleceğini umuyordum.

- Sağ ol Üstat.

- E, eh, nasılsın Kazan Hoca, Hüseyin nerede?

- Sağ ol Hocam, iyiyiz. Onun biraz işi vardı. Daha sonra uğrar.

- İstersen içeri geçelim. Orada sohbet için ortam daha müsait. Ustanın özel misafirlerini kabul ettiği hususi mekanına geçmiştirdi.

Burada loş ışıklı, mistik bir hava hakimdi. Duvarları yeşil boyalı tablolar süslüyordu. Sağ köşede maun bir masa, antika tabureler ve önünde sandalye bulunan resim övalesi vardı.

-Burası benim yaşıyor, işleyerek pas tutmadım, huzur, mutluluk ve çileyi yaşadığım mekandır Kazan. Nasıl buldun?

- Üstat tam sana göre. Başka türlü süni hayal edemezdim...

- İstersen sulu veya susuz bir şeyler alabilirsin, beyin ve hafızayı

cilalamak için yani. Bak burada bir nargile ve u dolapta içeceklerimiz var...

- Çok güzel... Üstat, ben sana tabiyim, ne önerirsen onu alma a hazırım...

- Tamam. o halde önce u nargileyi yakalım...

- Hay hay...

Bir süre sonra sohbeta ba lamı lardı. Ama bu öyle alı ıldık bir sohbet de ildi. Biri birini eksiksiz anlayan iki ki inin sohbetiydi.

-Üstat, bizi kar ıla tıran Hüseyin'i Tanrı görevlendirmi olmalı.

- nan, aynı eyleri dü ünüyordum. Sahi siz nereden tanı ıyordunuz?

-Demek anlatmadı... çerde tanı mı tık, be yıl önce... Hüseyin de erli bir ki i, onu ilk gördü ümde ısınmı tım...

- Bunu sadece sanıyor ama, emin de ildim. Sormadım da.

-Farkındayım. Siz ne yapıyorsunuz? Hüseyin bir tür Zaviye i letti inizi söylemi ti.

- Evet, bir Zaviye denilebilir. Bakı açısı, malum.

- Sen ve arkadaş ların, buna rehberlik ediyorsunuz.

- Evet, öyle Üstat.

- Ya ö renciler, onlar kim, Türk mü, yoksa karı ık mı?

- Ço u aslen Türk, ama ba kaları da var.

- Peki ba arı oranı ne durumda, hiç sonuç alındı mı?

- u ana kadar iyi.

- Bir ba ka sorum da u ki; Ö retinizin temel felsefesi Türkçü mü, yoksa slamcı veya hangi bakı taraflısı?

- kisi birden.

- Fakat bu çok zor, de il mi?

- Evet, ama yürüyor. Yedi yüz yıldır böyle de il miydi?

- Yürüyor muydu, sence?
- Aksi olsa bir arada bulanabilir miydik?
- Tanrı bilir, ama bana kalırsa, buna yürümek de il, emeklemek, denirdi.
- Nasıl yani?
- Kazan, bilirsin ki buna yürümek denemez. Son üçyüz yıldır emekliyoruz böyle.
- Do ru, ama yine de bir aradayız. Yani Kürt, Laz, Abaza, Çerkez, Gürcü, Ermeni, Yahudi, Arnavut...
- Böyle bir okulun temelde tek bir amacı olabilir mi?
- Mantıken hayır, ama Allah'ın hikmeti, imdiye kadar pürüz ya anmadı.
- Dilerim aksi olmaz. Ama önünde sonunda pürüzler çıkacaktır. Zira sürünmekten kurtulup, atalarınızdan sizlere miras kalan bu güzel topraklar üzerinde insan gibi, Be gibi, yürüyebilmek için daha iyi bir sistem, daha sağlam bir yönetim tesis etmeniz gerekirdi.
- Ne diyelim Üstat, daha imdiden çıkma a ba ladı bile. Zira nüfusumuzun küçük bir kısmını te kil etseler de, Avrupa üyeli i gerekçesi, belki onların kı kırtmasından, ba ta Kürtler, kendi dillerinin resmi dile alternatif olmasını istiyorlar. Hatta silaha sarılarak, bunu daha ileri götürme e, ülkeyi bölme e de kalkı tılar, ama asiler yenilip, önderleri halen hapidedir.
- Bu ekilde sorun çözüldü mü peki?
- Henüz de il ne yazık ki. Çünkü Kuzey Irakta ya ayan Kürt a iretleri, dı yardımlarla milli bir devletin asla kurulamayaca nı bilmedikleri için, ABD'nin koruması ile tanınma çabasındalar.
- Tabii, bu da sizlerin amaçladığı yararın gerçeğe mesine engel te kil edecek bir ortama yol açıyor, de il mi?
- Evet. Her fırsatta toplanan terör örgütü PKK sempatizanları, ya asın Apo ve Kürdistan, diye ba ırıp, u veya bu ekilde bir Kürt Devleti kurulabilirse, onunla birle me i umuyorlar. Ba ı la üstat, ama hakkında somut bir ey bildi im söylenemez. Bana biraz kendinden

bahsetmek istemez miydin?

- Tabii ki. Göktürklerin A ına boyundan bir Uygur Türküyüm. Çinlilerle giri ti imiz son ba ımsızlık sava ından beri, ikinci yurdum, Türkiye Cumhuriyetinde ya amaktayım.

- Kemal Be 'e senden bahsedece im. Bizim Zaviye'de ders vermek ister miydin?

- Olabilir, ama Kemal Be dedi in nasıl biri, görü lerimiz uyar m Bundan üphen olmasın, kabul ederseniz bu i oldu demektir.

- Ama bir artım var; bundan sonra ö renciler sadece Türk aslından olacak.

-Tamam Üstat. Yeni kayıtlarda buna dikkat ederiz...

Ustanın Zaviye erkânına tanı tırıldı ı ak amdı. Kemal Be ve hocalar toplanmı , Kazan takdimi yapmı tı. Kemal Be ona hitaben;

-Hocam, bize katılmanıza çok sevindik. Çalı malarınızı kolayla tırmak

için ne gerekirse, bildirmenizi rica ederim.

- Te ekkür ederim Kemal Bey.

-Sizi aramızda görmekten ne kadar onurlanıp, i birli i yapmatan kıvanç duydu umu öncelikle ifade etmek isterim.

Bu sözler Tarihçi hocaya ait idi.

Usta ona cevaben;

- Sa olunuz hocam. Bu onur bana ait.

Bütün hocalar bu ve benzeri sözlerle ho nutluklarını dile getirdikten sonra, söz Ustanın stratejisi ve bunun gerekçelerinin izahına gelmi ti.

Kemal Be :

-Sayın Hocam, bize katılmak artınız açıklandı ında, hem a ırıp, hem çok memnun oldum.

- Evet Kemal Be , kurulu amaçlarınızı ö renince, bu günkü yapısıyla, bu dergahın, ihtiyaca cevap vermekten uzak kalaca ını

dü ündüm. Zira milli hedefler, yapısı itibarı ile, daima ayrı takip edilir. Aksi durumda olan bir kurulu zaten milli olmaz.

- Tabii ki, burada, bundan böyle, bu ülkenin milli ad ve yüksek menfaatlerine uygun, kendi davranı ve rekabet becerileri ö retilmelidir...